PÍSECKÝ SVĚT

www.piseckysvet.cz 4 / 2021 26. února – 11. března

Každé dva týdny 6 000 výtisků v Písku, Protivíně, Čimelicích a širém okolí ZDARMA

AKTUÁLNĚ:
Kočky znovu na scéně (zastupitelstva)

HISTORIE:
Zaniklé vesnice

ROZHOVOR:
Rosťa Homola

Soutěžní **křížovka**

PRÁCHEŇSKÉ MUZEUM

Volání dálek – 30 let výzkumů ZooGeos

Foto: Jiří Šebestián

Děkujeme všem, kteří nám pomáhají dlouhodobě udržet tyto nezávislé noviny a web *www.piseckysvet.cz*

Pokud čtete rádi Písecký svět, budeme Vám vděčni, pokud se naši nezávislou místní žurnalistiku a udržování svobodného prostoru pro Vaše názory rozhodnete podpořit jakoukoliv finanční částkou.

DAR PÍSECKÉMU SVĚTU – jednorázový či jako měsíční příkaz – můžete zaslat na účet **č. 78 31 003 001 / 5500**

(Veřejná sbírka schválena 5. 12. 2013 KÚ v Č. B.)

VELMI DĚKUJEME všem, kteří nás podpořili nebo pravidelně podporují.

Každý dárce si může od redakce e-mailem nebo telefonicky vyžádat potvrzení o daru pro neziskovou organizaci – volejte na tel. 607 777 993 nebo pište na *redakce@piseckysvet.cz*

PÍSECKÝ SVĚT – ceník inzerce od 1. 1. 2020

– celobarevný regionální kulturně-zpravodajský čtrnáctideník s pestrým obsahem
– vychází každý druhý čtvrtek, náklad **6000 ks,** okamžitě distribuován **ZDARMA**
– distribuce v Písku a v regionu Písecka od Čimelic po Protivín
– v elektronické podobě volně dostupný a archivován na *www.piseckysvet.cz*

– CENY JSOU KONEČNÉ, v Kč, nejsme plátci DPH.

TIŠTĚNÁ INZERCE: základní ceny + rozměry

(vždy šířka x výška v centimetrech; základní sazba je třísloupcová, šířka sloupce 6,5 cm)

- **590,- 1/16 strany** = **6,5 x 4,7 cm** *(„vizitka“)* *nebo* **13,5 x 2** *cm (banner přes dva sloupce)*
- **1050,- 1/8 strany** = **6,5 x 10** *cm* *nebo* **10 x 6,5** *cm nebo* **13,5 x 4,2** *cm*
- **1950,- čtvrtstrana** na šířku nebo na výšku = **13,5 x 9,7** *cm nebo* **10 x 13** *cm*
- **2600,- třetina** = **6,5 x 26,5** *cm* *(celý 1 sloupec) nebo* **20,4 x 8,5** *cm (celý podval)*
- **3600,- půlstrana** na šířku n. na výšku = **20,4 x 13** *cm,* **10 x 26,5** *cm nebo* **13,5 x 20** *cm*
- **6900,- celá strana** = **20,4 x 26,5** *cm*

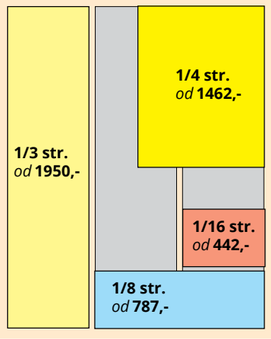

Dále dle dohody: jiné rozměry inzerátů, **PR články a rozhovory, politické kampaně.**

Grafické zpracování inzerce (návrh + dvojí korektura): *dle náročnosti* **300 – 1500**,- *Kč.*

SLEVY: opakování 3 x – sleva **10 %;** opakování 5 x – sleva **15 %**

CELOROČNÍ inzerce (resp. 24 vydání po sobě): sleva 25 %

– tzn. ceny pro celoroční partnery : 1/16 strany: **442,-** 1/8 strany: **787,-** čtvrtstrana: **1462,-** třetina: **1950,-** půlstrana: **2700,-** strana: **5175,-**

PŘÍPLATKY: titulní strana: +200 %; zadní strana: +100 %; str. 2: +50 %; *str. 3 obvykle neposkytujeme;* **str. 4 a 5: +25 %**

INZERCE NA WEBU

- v rámci celoroční spolupráce propagace na *www.piseckysvet.cz* **ZDARMA** dle dohody.
- **BANNER** s prolinkem: 1.100,- / měsíc
- **KOMERČNÍ ČLÁNEK:** 550,- / jednorázové publikování
- **KOMERČNÍ** řádkový inzerát: 100,- / měsíc

***inzerce@piseckysvet.cz,* tel. 607 777 993** *(i SMS, ozveme se Vám obratem)*

PÍSECKÝ SVĚT vychází v nákladu 6000 kusů a je distribuován ZDARMA.

Další čísla v roce 2021 vyjdou ve čtvrtek11. a 25. března. Uzávěrka inzerce vždy v pondělí před vydáním.

Časopis si můžete pravidelně vyzvednout na desítkách distribučních míst

Seznam hlavních distribučních míst

- Městská knihovna Písek, Alšovo nám.
- Infocentrum ve Sladovně, Velké nám. 113/1
- Kulturní dům Písek, nábř. 1. máje 1605
- TRAFIKY V CENTRU MĚSTA
- Divadlo Pod čarou, Tyršova ul. 431/28
- Plavecký bazén, Ostrovní 2257/1
- Zimní stadion, Na Výstavišti 493
- Sportovní hala, Tylova ulice
- Dům dětí a mládeže Písek, Švantlova 2394
- Základní umělecká škola, Nádražní 1032/27
- Natural, Budovcova 105/4/1
- Knihkupectví Elim, Velké nám. 8 a Janáčkova ul.
- Knihkupectví Fibichová u Putimské brány
- Farmářský obchod Moje Lhota
- Farmářský obchod Johanka
- Ráj sýrů Drlíčov, Pekařství U Slona
- Pekárna Pekar, Pekárna Bernartice – Racek
- Samoobsluhy COOP, POGRR, Pramen, Spar
- ČIMELICE – prodejna Jednota (Coop)
- MIROTICE – potraviny vedle lékárny
- PROTIVÍN – supermarket Pramen
- PUTIM – obecní úřad, vlakové nádraží ČD

PÍSECKÝ SVĚT

Číslo 4/2021, redakční uzávěrka: 24. 02.

Evidenční číslo MK ČR E: 211 63
ISSN 2464-7519

Vydává **Občanské sdružení Písecký svět, z.s.**, IČ: **22827765**, zapsaný spolek na podporu občanské společnosti, registr. MV 20. 11. 2009.

Web: *www.piseckysvet.cz*
e-mail *redakce@piseckysvet.cz.* Bank. spojení: **5015117001/5500** (Raiffeisenbank)

REDAKCE: Mgr. **Zdenka Jelenová** *(tištěné noviny)*, e-mail: *jelenova@piseckysvet.cz*
Ing. arch. **Martin Zborník** *(webové stránky)*, e-mail: *zbornik@piseckysvet.cz*

Telefon do redakce a inzerce: 607 777 993

Zveřejněné texty obsahují názory autorů, nevyjadřují (není-li výslovně uvedeno) ani stanovisko OS Písecký svět, z.s., ani názor redakční rady. Za obsah inzerátů a článků ručí inzerenti a autoři.

Přetiskování obsahu POVOLENO, ALE POUZE S UVEDENÍM ZDROJE.

Tisk: MAFRAPRINT, Turyna Petr, 734 517 178.

© OS Písecký svět, z.s., 2021

ZACHRÁNILI JESTŘÁBA: *Velký obdiv patří Martině a Miroslavu, kteří o víkendu přivezli od Blatné do Záchranné stanice živočichů Makov dospělou samici jestřába lesního. Na dvoře jim ulovila slepici a pak se zamotala do ochranné sítě. Ne všichni chovatelé slepic by dravce chtěli zachránit... Po drobné úpravě opeření a okroužkování se jestřáb velmi brzy vrátí zpět do volné přírody.* ***Text a foto Libor Šejna***

Aktuálně, ale s klidem...

V dnešním čísle se věnujeme mimo jiné některým tématům, která přijdou brzy na přetřes v Zastupitelstvu města Písku. Zcela nepochybně už na jeho nejbližším březnovém zasedání (ve čtvrtek 4. března od 13 hodin – MŮŽETE PŘIJÍT TAKÉ) to bude opět kočičí problém. Ale zdá se, že se konečně ledy hnuly – a Písek pravděpodobně získá pro opuštěné kočky vlastní útulek. Záležet bude samozřejmě na názoru zastupitelů – některé z nich Vám přinášíme.

Už dlouho jsme neslyšeli, jak se vyvíjí náš písecký NEKONEČNÝ PŘÍBEH – stavba plaveckého bazénu – a tak jsme se na to na žádost některých našich čtenářů poptali.

Pro mne osobně nejcennější je ale dnešní rozhovor se stálým spolupracovníkem a externím autorem Píseckého světa, Rosťou Homolou – „Na konci nám zůstane postel, stoleček a ti nejbližší...“ Nežijeme v jednoduché době, mnozí z nás se již potácíme téměř z posledních sil, prudce stoupá procento depresí i dalších psychických problémů... Právě proto Vám doporučuji přečíst si slova kaplana písecké nemocnice, která v sobě nesou hlubokou naději a uklidnění.

ZDENKA JELENOVÁ

OPRAVA LÁVKY POKRAČUJE: *Město žádá občany, aby za plot nevstupovali a pro přecházení řeky volili Kamenný most, chodník na Šrámkově mostě či lávku Dagmar Šimkové.* ***-MÚ-***

OBČANÉ MAJÍ PŘEDNOST: *Na březnovém zasedání píseckých zastupitelů dostanou případní zájemci z řad občanů slovo opět hned na začátku, po 13. hodině. Máte tedy možnost* ***ve čtvrtek 4. března v kulturním domě****.* ***-RED-***

PIŠTE NÁM své názory!

Rádi přijímáme dopisy, náměty i kritické názory.

Příspěvky posílejte nejlépe e-mailem: ***redakce@piseckysvet.cz***, nebo se domluvte na tel. **607 777 993**. Vše můžete po jednoduché registraci vkládat též na ***www.piseckysvet.cz.***

Písek vypomáhá ochromeným nemocnicím Karlovarska

Písečtí zdravotníci vypomáhají s péčí o covidové pacienty některým více ochromeným zdravotnickým zařízením Karlovarského kraje, konkrétně nemocnicím v Chebu a Sokolově. Odtud přijali k hospitalizaci na anesteziologicko-resuscitační oddělení (ARO) čtyři pacienty a na standardní lůžka s kyslíkem tři pacienty. Dovoluje to dosud stabilní situace v Nemocnici Písek, kde je v posledních týdnech hospitalizováno 35 až 40 pacientů.

„K dnešnímu dni fungují v nemocnici tři covidové standardní stanice, jedna Jednotka intenzívní péče a zdvojené oddělení Covid ARO s celkovou kapacitou 54 lůžek. Vzhledem k rostoucímu trendu hospitalizací v Česku i našem regionu obecně máme připravený plán rozšiřování covidové péče na lůžkách standardního typu i intenzivní péče. Standardních lůžek můžeme provozovat kolem stovky, lůžek s možností ventilace přibližně patnáct a stejné množství lůžek JIP charakteru s aplikací přetlakové kyslíkové terapie. Máme tedy ještě rezervní kapacitu pro případné zhoršení situace,“ uvedl předseda představenstva Nemocnice Písek, a. s., MUDr. **Jiří Holan**, MBA.

Nemocnice a zdravotníci v ní oproti dřívějším měsícům dokázali zvýšit počet vyléčených pacientů intenzívní péče oproti minulému roku (přibližně o třetinu), a to díky stále propracovanějším postupům a nasazení. Díky tvrdým protiepidemickým opatřením v nemocnici a očkováním všech kategorií zaměstnanců disponuje nemocnice stabilně personálem v dostatečném počtu. Funguje i obslužný servis jako prádelna, kuchyně, svoz odpadů a technický úsek. I přes regionálně příznivá čísla jsou v nemocnici připraveni na všechny, zejména kritické, varianty možného vývoje. *„Na vývoj situace bude mít určitě vliv šíření infekčnějších mutací Covid a případně kroky vlády, která by nenasadila v těchto dnech ještě razantnější opatření. V nemocnici máme funkční systém měnlivé péče, dynamická odběrová testovací místa a dokonale fungující očkovací centrum. My logickou povinnost vyplývající z povahy naší role plníme. Je ale na jiných vydávat fungující protiepidemická opatření, dodávat vakcíny a zprovoznit provozuschopný rezervační systém očkování pro obyvatele. Zde vidím limity a důvody nynějšího stavu v této zemi,“* doplnil Jiří Holan.

Text a foto Nemocnice Písek

Proč není v politice či veřejných funkcích více žen?

Dovolte mi malé zamyšlení, v němž si nijak neosobuji nárok na pravdu. Nevím, jak to skutečně je, a jistě nedohlédnu na všechny faktory a okolnosti, které jsou ve hře. Ale vidím to takto:

Současná západní společnost je postavená na mužských principech a pravidlech, jako jsou soutěživost, konkurence, dobývání, výkon. Stačí pohlédnout na politiku, ekonomiku nebo vzdělávací systém. Žena, která v ní chce mít výraznější postavení, se těmto principům musí většinou přizpůsobit. Pro některé ženy je to snazší, protože to ladí s jejich povahou. Každý v sobě totiž máme část muže a část ženy, jen v různém poměru. Pro většinu žen to ale není jejich svět. Ženy většinou ladí se spoluprací více než se soutěžením, s obýváním více než s dobýváním, s péčí více než s neustálou snahou o vyšší výkon.

Obrazně lze říci, že mužský princip symbolizuje žebřík – stále výš a dál, krok po kroku, nahoru, čas se měří lineárně a stále se míří do budoucnosti. Ženu symbolizuje kruh – teritorium, o které pečuje, rodina, domov, kmen, čas plyne periodicky v kruzích, jedno se mění v druhé a v kruhu se zase vrátíme na začátek stejně, jako se v kruhu točí roční období. Zdaleka to neznamená, že místo ženy je doma u plotny. Znamená to, že pokud by ženy měly mít výraznější vliv ve společnosti, nerozhodovalo by se tolik hierarchicky, ale více v kruhu, hlavním cílem by nebylo neustále zvyšovat výkon a vydobývat si ještě více na úkor konkurence, ale pečovat a rozvíjet to, co máme, spolupracovat, pečovat o život a zachovávat ho i budoucím generacím atd.

Podle mého není řešením dostávat stále více žen do stávajících struktur, pokud nebudeme zároveň podporovat i opačný proces, a sice proměnu struktur, aby byly více prostorem, v němž ženy mohou přirozeně realizovat své naladění a hodnoty. Otázka, proč se více žen neangažuje v politice, je podobná otázce, proč se tak málo žen věnuje boxu. Boxování prostě většině žen nedává moc smysl – a tudíž je nepřitahuje. Současná politika a velké firmy se stále podobají více boxerskému ringu než čemukoli jinému. Proto je tam málo žen. Žádné kvóty a apely to významně nezmění. Nejspíš se to v průběhu staletí postupně posouvá a mužské a ženské principy se začínají ve společnosti více prolínat a vzájemně se zdravě doplňovat a obohacovat. Silné a rovné ženy vstupují do boxerských ringů a přispívají k jejich proměně. Osvícení a moudří muži je k tomuto dílu zvou. Ale zdaleka ještě není veřejný prostor stejně obyvatelný pro ženy jako pro muže. Ještě máme dost práce před sebou.

KATEŘINA SLABOVÁ

INZERCE

Vážení zaměstnavatelé,

prostřednictvím projektu **Podporované zaměstnávání – cesta ze sociálního vyloučení,** registrační číslo: ***CZ.03.2.60/0.0/0.0/16_052/0011630, období realizace: 1. 10. 2019 – 30. 6. 2022*** hledáme **pracovní uplatnění těm, kteří jsou ohroženi sociálním vyloučením nebo usilují o začlenění do společnosti.**

Spolupráce s účastníky projektu je dlouhodobá. Počínaje aktivitami, které vedou k získání potřebných znalostí a dovedností souvisejících s trhem práce, až po následné vyhledávání vhodného pracovní místa a zajištění podpory na pracovišti.

Rádi bychom Vám touto cestou nabídli spolupráci. V případě, že se rozhodnete zaměstnat účastníka projektu, můžeme Vám po dobu 6 měsíců hradit celkové mzdové náklady odpovídající minimální mzdě, tj. 20 337,60 Kč měsíčně na plný úvazek. U zkráceného úvazku se výše příspěvku poměrně krátí. Dalším typem pomoci je tzv. podporovaná praxe ve výši 20 hodin, během níž má zaměstnavatel i účastník příležitost, vyzkoušet si spolupráci nejprve formou brigády. Zajímavá a pro zaměstnavatele přínosná může být i případná pracovní asistence, kdy pracovní konzultant doprovází účastníka přímo na pracoviště, poskytuje mu nezbytnou podporu při zaučování, ale může být i důležitým článkem v navázání dobrých vztahů, jak s dalšími pracovníky, tak samotným zaměstnavatelem.

V případě, že Vás projekt zaujal a rádi byste dali šanci pracovat někomu, kdo o práci opravdu stojí, neváhejte nás kontaktovat. Sídlíme v budově VZP (nábřeží 1. máje 2518, Písek), jsme dostupní na tel. **608 860 426** a kromě webových stránek ***www.mesada.eu*** nás nově najdete také na Facebooku ***https://www.facebook.com/MESADA.socialni.sluzby.***

Těšíme se na spolu(práci). ***MESADA, z. s.***

O bazénu zas a znova… Vykoupeme se v něm někdy?

Na redakci Píseckého světa se obrátilo několik píseckých občanů, kteří marně pátrají po nějakých aktuálních informacích týkajících se bazénového evergreenu. Facebooková stránka Nový písecký bazén už dlouho mlčí…

Aktuální stav přípravy výstavby bazénu v umístění pod lesnickou školou komentuje pro čtenáře Píseckého světa **místostarostka Petra Trambová:** *„Momentálně probíhá výběrové řízení na dodavatele stavby, tedy firmy, která by měla bazén stavět. Protože se jedná o velkou a zřejmě velmi sledovanou zakázku, dostáváme mnoho dotazů. Spolu s jejich vypořádáním se také úměrně prodlužuje doba výběrového řízení. Termín pro odevzdání nabídek je 15.4. 2021. Zahájení stavby odhaduji v létě nebo na podzim. Celkově by výstavba bazénu měla trvat 20 měsíců, první plavci by se mohli vykoupat na jaře 2023.“*

Písečáci se pozastavují nad tím, že facebooková stránka Nový bazén pro Písek, kde je od srpna 2015 možné si přečíst jako nejaktuálnější zprávu ze 13. srpna 2020: *„Dnes byla těsnou většinou v zastupitelstvu města schválena výstavba bazénu pod lesnickou školou podle projektu atelieru PROJEKTIL. Po výběrovém řízení na zhotovitele by se mohlo začít stavět, odhadem cca za 6 měsíců. Tím by mohl zazvonit píseckému nekonečnému příběhu konec. Samozřejmě s happyendem ;-)“* Více než půl roku ovšem už uběhlo – a žádné známky, že by se začínalo stavět, pozorovatelné nejsou… A aktualizace informací na FB ovšem rovněž ne. Na stránce se čtenář nedozví, kdo a za jakým účelem ji zřídil. Petra Trambová k tomu vysvětluje: *„Zmíněná FB stránka je moje soukromá aktivita a momentálně není co aktualizovat. Až budou nové informace ohledně vybrané firmy a konkrétních termínů, určitě se tam novinky objeví.“*

Při prohlížení tohoto „soukromého“ informačního kanálu si můžeme zopakovat několik momentů z pohnuté historie – a také například sledovat, jak hezky naskakovala částka, kterou je město ochotno za vodní hrátky zaplatit…

16. září 2015: *„Architekt Roman Brychta prezentuje vítězný návrh plaveckého bazénu veřejnosti. V místnosti je vystaveno dalších 22 projektů. Kromě několika desítek občanů města je zda také vedoucí odboru a několik politiků. Probíhá normální věcná diskuse nad architekturou, dopravou, ekonomikou stavby i provozu. Stručné otázky, stručné odpovědi: Dobrý den, mě se líbí návrh na třetím místě, můžu se zeptat, kolik stojí v porovnání s vítězným? Cca 240 milionů versus 200 milionů. Děkuji.“*

9. listopadu 2015: *„Začínáme pracovat!!! Minulý týden byl v jednacím řízení bez uveřejnění vybrán projektant bazénu – Projektil architekti, s.r.o. Termín pro zpracování všech stupňů projektové dokumentace je 30. 11. 2016.“*

15. března 2017: *„Po 8 letech přešlapování je konečně jasněji! Zastupitelstvo města minulý týden schválilo výstavbu nového plaveckého bazénu pod lesnickou školou. Realizovat by se měl kompletní stavební program, tj. vnitřní bazény, venkovní bazény i wellness, vše do 250 mil. Kč bez DPH. Do konce května se bude ještě projektovat, během léta proběhne výběrové řízení na realizační firmu a na podzim bychom se mohli dočkat prvního výkopu. Stavba by měla být dokončena do jara 2019.“*

7. prosince 2017: *„Zastupitelstvo právě dalo bazénu zelenou! Ještě do konce roku bude vypsáno výběrové řízení na zhotovitele stavby. Cena, kterou by stavba neměla překročit, je 283,6 mil. Kč bez DPH.“*

21. června 2018: *„Dnes muselo být bohužel zrušené výběrové řízení na zhotovitele stavby nového bazénu. Do něj se přihlásily pouze dvě firmy, obě výrazně překročily finanční limit daný usnesením zastupitelstva a musely být vyloučeny pro nesplnění zadání. Odpůrci bazénu se mohou radovat, vleklým jednáním a nekonečnými diskusemi o umístění a ceně jsme spadli do období stavební konjunktury, nedostatku pracovních sil a nejvyšších*

Pokračování na str. 6

INZERCE

Budeme se sčítat…

Sčítání lidu, domů a bytů v roce 2021 začíná o půlnoci z 26. na 27. března. Primárně je připravováno jako on-line, a to vůbec poprvé v historii ČR.

Elektronický formulář bude zpřístupněn od 27. března do 9. dubna na webu ***scitani.cz*** a v mobilní aplikaci ***Sčítání21***. Kdo nevyplní formulář on-line, musí svou zákonnou povinnost splnit vyplněním listinného formuláře od 17. dubna do 11. května. Za přísných hygienických opatření ho občan získá od sčítacích komisařů spolu s odpovědní obálkou. Vyplněné formuláře bude možné zdarma vhodit do jakékoliv poštovní schránky, poslat na P. O. Box České pošty nebo odevzdat na kontaktním místě sčítání. Oznámení Českého statistického úřadu z 9. 2. 2021 o konání sčítání lidu, domů a bytů v roce 2021 v ČR najdete také na webu města Písek. ***-RED-***

O bazénu zas a znova… Vykoupeme se v něm někdy?

Pokračování ze str. 5

cen ve stavebnictví v historii země. Odnesl to bazén a hlavně všichni příznivci plavání v Písku. Vypadá to, že občané si budou u voleb vybírat, zda budou mít nový bazén, anebo tučné rezervní městské konto.“

3. dubna 2019: *„Zítra 4. 4. 2019 se bude na mimořádném jednání zastupitelstva města jednat opět (a doufejme, že už naposledy) o stavbě nového bazénu v Písku. Připraven je materiál, který říká, že stavba neohrozí ostatní důležité investice (sportovní hala, parkovací dům, revitalizace náměstí) ani běžné provozní výdaje a opravy. Střednědobý výhled počítá s investicí maximálně 350 mil. Kč bez DPH.“*

5. dubna 2019: *„Pro nový bazén zvedlo ruku pouze 8 zastupitelů (Vanžurová, Trambová, Franců, Tyll, Adámek, Posekaný, Váně, Keclík). Ostatním se zdá lepší varianta umístění spolu se sportovní halou do kasáren. Škoda… Do dvou let mohl stát bazén a už se rozbíhala i jednání nad projektem sportovní haly. Tímto rozhodnutím se vrací veškeré práce znovu na úplný začátek.“*

13. 8. 2020: *„Nový bazén se bude stavět dle hotového návrhu ateliéru PROJEKTIL ARCHITEKTI s.r.o. v prostoru pod lesnickou školou. Dnes tak rozhodli zastupitelé na svém jednání. Zrušili zároveň rok staré usnesení ze 4. 4. 2019, které přesunulo bazén a sportovní halu do prostoru kasáren. Celková cena zakázky je kalkulována ve výši 380 mil. Kč bez DPH (15 mil. Kč interiéry, 15 mil. Kč parkoviště nad umělou trávou, 350 mil vlastní stavba).“*

A co na to další zastupitelé?

S dotazem, jak další vývoj – a termín dokončení – odhadují, jsme se obrátili na některé z píseckých zastupitelů.

Michal Horák, Česká strana pirátská: *„Vzhledem k tomu, že jsem byl jeden z autorů myšlenky vybudovat integrovaný areál plaveckého bazénu a sportovní haly v jižní části bývalých kasáren, považuji současnou akci za celkem nešťastnou. Poslední šancí jak tento nesmyslný projekt zastavit je petice, kterou organizuje kolega Martin Brož. Po té, co jsme se na zastupitelstvu přesvědčili, že developerskou lobby nepřetlačíme, protože přece nelze zabrat prostor minimálně pro čtyři bytové domy nějakou sportovní halou s bazénem, tak jsme napnuli síli k tomu pomocí výše zmíněné petice zachovat bazén tam kde je , tudíž pod hradbami. Samozřejmě je nám jasné, že většinu obyvatel vedení města má tam, kde je potřebovalo mít, to znamená ve stavu, že je jim už jedno, kde bude bazén stát, ale hlavně aby už byl. No rád bych tyto občany upozornil, že pokud by naše petice uspěla, nebylo by to zdržení v poměru s časem, jak už dlouho se bazénem zaobíráme, nijak dramatické. Ale abych se držel otázky, kdy se Písečáci vykoupají opravdu netuším, protože i když si vedení města prosadí svou, jsem přesvědčen, že to nestabilní podloží ve svahu pod lesárnou se ještě předvede, takže zase všichni budeme zcela nečekaně žasnout nad vícepracemi, které si to vyžádá.“*

Jiří Hořánek, ANO 2011: *„Mám o přípravě stavby nového bazénu informace jen ze sdělovacích prostředků. Tedy že se připravuje zadání veřejné zakázky na zhotovitele. Kdy se v novém bazénu občané vykoupají si netroufnu odhadnout, protože jednak nevím, jak dlouho bude výstavba probíhat a také, jak dlouho budou trvat protiepidemická opatření, která to vylučují. Nicméně přeji sobě i občanům, aby to bylo co nejdříve.“*

Marek Anděl, Písek sobě: *„Situace kolem bazénu je z mého pohledu stále stejná. Jak všichni dobře vědí, menšina píseckých zastupitelů s podporou jednotlivců, kteří nějakým zázrakem změnili „přes noc“ před posledním hlasováním názor, podporuje výstavbu bazénu na jednom z nejhorších míst v Písku – pod lesnickou školou. Důvody nesmyslnosti této stavby uvádím zde: 1. Naprosto nevhodné umístění v dolíku u čtyřproudové silnice, železnice, výpadovky na Strakonice, kdy stavba dále vyvolala nutnost výstavby ještě další silnice mezi zamýšleným bazénem a lesnickou školou. 2. Absence parkovacích míst, kdy při významnějších zápasech píseckých fotbalistů parkují auta diváků na celé ploše plánovaného areálu bazénu a z nedostatku místa parkují až u Cadillacu a na silnici vedoucí kolem trati k Oldřichovu. Když ještě odečteme budoucí zastavěnou plochu areálu bazénu a auta jeho návštěvníků, tak je ta stavba holé bláznovství a zároveň vzkaz píseckým fotbalistům, že se s vyšší soutěží v Písku do budoucna nepočítá, protože by diváci museli parkovat asi v Oldřichově… 3. Na zastupitelstvu opakovaně zaznělo, že je zde nestabilní podloží, kdy plocha i svah k lesnické škole jsou zvodněné štěrkopísky o mocnosti cca 10 metrů a spodní vodu v těchto místech oznámil geologický průzkum u kabin fotbalistů již v hloubce cca 1 metr s tím, že voda v sondě rychle stoupá. To je i důvod, proč na této ploše není historicky žádná výstavba. (I pouhé parkoviště Na výstavišti se muselo zakládat na pilotech.) 4. Nikdo ze zastánců bazénu v této lokalitě dosud „dost nahlas“ neseznámil veřejnost s tím, že i přes astronomickou částku několika set milionů korun není v projektu venkovní plavecký bazén. A tato částka ani neobsahuje další desítky milionů korun na likvidaci starého bazénu pod hradbami.*

Michal Čapek (ANO 2011): *„K bazénu se snažím nevyjadřovat a nerozdmýchávat zbytečné vášně. Reaguji jen, když se pustí mezi veřejnost nepravdivé informace a já pak čelím dotazům svých známých i občanů. Jako opoziční zastupitel nejsem ve vedení města ani u zadávání zakázek a moje poslední informace jsou tak tři měsíce staré. Dle těchto informací proces běží standartně. Můj odhad pro vykoupání je první polovina roku 2023. Za covidové situace se vše zpožďuje, nejsou zahraniční dělníci, lhůty se prodlužují, nejen při veřejných zakázkách, ale i soukromým investorům např. při stavbě rodinných domů, nikdo neví kdy onemocní nebo nastoupí do karantény. Nebýt tohoto stavu, klidně bych odhadl již druhou polovinu příštího roku.“*

A mezitím stále běží petice…

Další pirátský písecký zastupitel **Martin Brož** mezitím pokračuje ve sběru podpisů za vypsání nového referenda a vysvětluje: *„Popravdě vůbec netuším, jak vypadá situace kolem ‚nového bazénu. Bohužel rada města se víc a víc tváří jako tajemný hrad v Karpatech a tudíž většinu informací tají, asi už jen z toho důvodu, že stále pokračujeme se sběrem podpisů na vypsání referenda ohledně opravy starého, který aspoň má venkovní bazén.“*

Na zodpovězení otázky z titulku si budeme muset ještě dlouho počkat…

ZDENKA JELENOVÁ

Prodávat za každou cenu aneb Udělali si někdy zastupitelé čas na vycházku do Purkratic?

Navrhuji všem, aby si v rámci pandemických opatření udělali ozdravnou procházkou cestu do Purkratic. A co tam uvidíte? Například pozemky, které chce město prodávat do průmyslové zóny.

Do Purkratic se dostanete třeba po silnici vzrostlou alejí stromů. Nevím, kolik takových alejí v Písku máme, o tuhle co nevidět přijdeme. Ničí ji totiž nákladní auta, která tudy jezdí, naložená, prázdná, vysoká, široká. Částečně by šla tahle nákladní doprava odklonit jinou trasou, kdyby byla vůle k tomu vybudovat novou silnici tam, kde už jistá komunikace vede. Namísto toho se vážně uvažuje o rozšíření stávající silnice, a to tak, že by se půlka nebo jedna strana stromové aleje vykácela.

V Purkraticích toho kromě přírody moc k vidění není, spíš uslyšíte zvuky z probíhající výroby okolních provozů. Nicméně je tu rybniční soustava, kolem zbytek luk a polí, vypadají stejně jako jinde v únoru. Já bych vás ale spíš poslala od statku rovně, vlevo skončí zástavba vraty na vrakoviště (kdo povolil vrakoviště pár metrů od hráze rybníka, to nevím, ale vrakoviště utěšeně roste). A před vámi je výhled do průmyslové zóny. Pokud stojíte na louce na konci asfaltové cesty, vidíte před sebou na louce vykolíkované území pro novou galvanovnu. Přesně, takhle blízko bude galvanovna v Purkraticích, a přesně, jezdit se k ní prý bude z průmyslové zóny, ale sami jste zjistili, že mnohem snazší je to projet tudy, kudy jste se do vsi dostali také.

Pokud máte vykolíkovanou plochu před sebou, vrakoviště po levé ruce, vidíte i svah a kopec Švimberk táhnoucí se směrem doprava. Zcela vpravo je na kopci nějaká zaplocená stavba, taky nevím, kdo tam tu stavbu povolil a plot jakbysmet, je to součást zeleně, ve které ploty stát nesmí. Ale to není to hlavní, na co máte koukat. Od kolíků galvanovny, pod tím svahem, celé pole směrem doprava až k tomu domku zcela vpravo – to je zbytek pozemků, které chce město prodat zájemcům, kteří se prezentovali na lednovém zasedání zastupitelstva. Celý tento prostor, od vojenského hřbitova až k prvnímu domku v Purkraticích, kousek od místa, kde stojíte u poslední zástavby – vrakoviště – to celé bude zastavěno. Buď výrobní halou, nebo překladištěm, nebo výrobní halou a překladištěm.

Momentálně vás nebudu zatěžovat tím, že oblast je zajímavá výskytem mnoha ptačích druhů, včetně těch chráněných zákonem. Ani tím, že oblast je součástí i biokoridoru LBK221 Purkratice, kterému současná průmyslová zóna jistě ublížila a budoucí výstavba by dílo dokonala s dopadem na zdejší volně žijící živočichy, kterým ploty kolem výroben brání v přirozeném životě. Rybniční soustava je určitě stejně zajímavá jako ta U Vodáka.

Jen si představte, že od zdí vojenského hřbitova až ke vsi budou haly a asfalt, odděleny trávníkem, na kterém mají anebo nemusí být vysázeny stromy. Jak rychle rostou stromy, víme, ani právě narozené děti se stromové hradby nedočkají.

Pokračování na str. 8

INZERCE

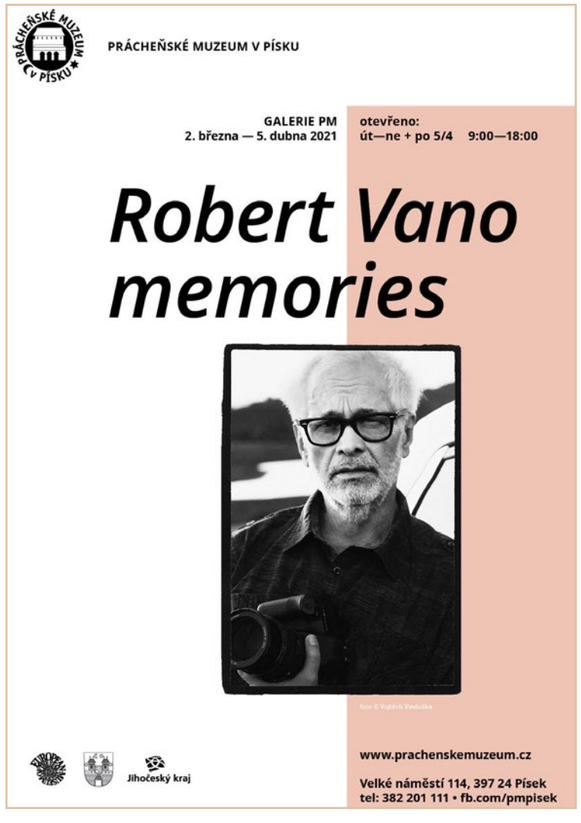

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

MESADA

Jste osoba se zdravotním postižením?
Nedaří se Vám nalézt vhodné zaměstnání?

Staňte se účastníkem projektu
CESTA KE ZMĚNĚ III

reg. číslo: CZ.03.1.48/0.0/0.0/18_090/0012525
Začátek projektu: 1. 10. 2020, konec projektu: 31. 3. 2022
Oblasti realizace: Písecko, Strakonicko, Prachaticko, Jindřichohradecko

Co Vám nabízíme:

- pomoc při vytváření představy o vhodném pracovním místě,
- pomoc při hledání pracovního místa,
- speciální poradenství při řešení obtíží spojených s hledáním zaměstnání,
- možnost rekvalifikace,
- placená praxe u zaměstnavatele,
- možnost pracovní asistence,
- příspěvky zaměstnavateli na Vaši mzdu,
- úhradu cestovného,
- profesionální zkušenosti.

Tento projekt realizuje **MESADA, z. s.** a je spolufinancován Evropskou unií.

Více informací o projektu získáte na ***www.mesada.eu*** nebo na adresách:

- nábřeží 1. máje 2518, 397 01 Písek, tel: **608 860 030,**
- Velké nám. 55, 386 01 Strakonice, tel: **608 860 070**,
- Kmentova 90/II, 377 01 Jindřichův Hradec, tel: **608 860 010**

Prodávat za každou cenu aneb Udělali si někdy zastupitelé čas...?

Přitom si uvědomte, že stojíte v okrajové části města a průmysl tu bude na dosah. Jinak to vypadá na mapě, jinak v materiálech k jednání pro zastupitele.

Všichni zastupitelé by se měli dojít podívat na majetek města před jeho pronájmem, prodejem, nebo jiným záměrem, aby viděli souvislosti a prostor, o kterém jednají. Papír a čísla parcel neříkají nikomu nic a vidina peněz pak snadno převáží nad vnímáním skutečností.

Průmyslová zóna v Písku byla vybudována s podporou státu na jasně vymezeném území. Do průmyslové zóny dodnes nevede dostatečně upravená komunikace pro kamiony. Dodnes nebylo pro kamiony vybudováno záchytné parkoviště. Z pohledu občana by to mělo být prvořadým úkolem před otevřením zóny, ne tak z pohledu města. Namísto toho se kamiony snaží jezdit všude, kam si myslí, že se vejdou, parkují také všude, kde si myslí, že je místo. A neřeší to nikdo.

Naproti tomu aktivně město samo přinejmenším dvakrát hranice původní průmyslové zóny posunulo, rozšířilo až k městu. Jednoduchým nástrojem, jakým je územní plán a změny v něm. Příklad za všechny: dostavba firmy HEYCO WERK je rozšířením průmyslové zóny až po změně v územním plánu (z plochy lesa, lesoparku, vedeno jako orná půda) a navíc prodejem pozemků města bezmála za poloviční cenu, než za kterou měly být prodány. Jedna firmy se tak roztáhla na pole, jiná se přes pole stáhne až do města.

Je možné, že o prodeji pozemků budou zastupitelé rozhodovat už v březnu. Minule na zastupitelstvu zaznělo, že je to poslední část určená k průmyslové výrobě.

Chci připomenout, že tahle pole nebyla součástí původní průmyslové zóny, tahle pole do ní zahrnuli zastupitelé dodatečně a dnes se s obtížemi dozvíme, jaké k tomu měli důvody. Rovnou uvedu, že ohraná písnička, že to dělají pro místní lidi, aby měli práci, tu zpívat nejde, v době rozšiřování průmyslové zóny už všechny firmy zaměstnávaly cizince, aby mohly vůbec fungovat.

Nevedou sem cesty, sítě, jsou to totiž pole. V roce 2018 zastupitelé schválili tyto pozemky navrhnout změnou v územním plánu určit zpět na pole a louky. Rok na to přišla místostarostka s návrhem toto usnesení zastupitelů zrušit a prodávat dál, aby mohla kupovat galvanovna. A to i přesto, že v rámci změny v územním plánu má dojít k prověření, zda je umístění průmyslu takřka ve městě vhodné, prohlasovalo se prodávat.

Změna v územním plánu je dlouhodobý proces, a než bude ukončena, může město prodat pozemky, úřady vydat povolení a tomu rozhodnutí o využití pozemků, platnému ve změně v územním plánu se mohou hlasitě zasmát, oni staví a nic je neomezí.

Zastupitelé by měli respektovat vlastní předchozí usnesení, ale těch potřebných 14 hlasujících to nedělá, neudělali to ani u galvanovny, kterou schválili jako první. Zastupitelé mohli změnu v územním plánu provést zrychleným způsobem, jako to nedávno udělali pro stavby developerů. Pro zrychlenou změnu územního plánu, kterou by zajistili místním obyvatelům alespoň částečnou jistotu pro život v neprůmyslových Purkraticích, se zastupitelé nerozhodli. Místní jim za to nestojí a jen zastupitelé vědí, proč jsou jim přednější záměry developerů, než starost o obyvatele města.

A jestli jste v Purkraticích a rozhlížíte se, vidíte, že se to netýká jen místních, ale všech obyvatel města. Peníze za pozemky se rozplynou v pokladně města natotata, krajina je však zničena nevratně. Jednou stranou se spolu se zahradníky města radujeme ze všeho, co se jim podařilo ve městě, hlavně loni, prosadit, vysadit a vypěstovat. Z druhé strany necháváme bez povšimnutí ničit poslední kus přírody na severním okraji města, a stejně tak životní prostředí všem obyvatelům města, jen pro pár peněz do pokladny, kterou vysávají megalomanské záměry zvolených.

Takhle si tu žijeme.

MICHAELA ŠŤASTNÁ

Opravdu potřebujeme nechat zničit okolí svého města?

Pravděpodobně se zdá, že průmyslová zóna je daleko od města. Není. A průmyslová zóna není to, co je vidět ze silnice na Prahu. Je to ohromná plocha, skoro stejně velká jako celé Pražské předměstí. HLUK, prach, smog, imise, zničené silnice, všudypřítomné kamiony, světelné znečištění. Úbytek zvěře, volné přírody, ničení všeho kolem. Celá zóna je postavena na zemědělské půdě. Dřív se tato plocha jmenovala Velká pole.

Je patrný nezájem firem a Města o budoucnost života v místě. Proč taky? Z vedení tady přece nikdo nebydlí.

Proti provozům typu galvanovna osvícené obce bojují (viz např. pořad Záhady J. Klímy). Nedopustit výstavbu galvanovny v Purkraticích se snažili před rokem Piráti a několik málo dalších zastupitelů. Většinově zastupitelé ale odsouhlasili novou výstavbu Galvanovny Duchoň, která zatím působí v Čížové.

I podle studií, které si nechává Město vypracovat, je Písek ohrožen mj. horkem, suchem. Zastupitelé, kteří hlasují pro prodeje, v průmyslové zóně v létě (ani jindy) zřejmě nikdy nebyli. Horko je tu jako v pekle. Kovové haly, manipulační plochy, parkoviště…V noci hluk, který je prý slyšet až do Oldřichova a k Sv. Václavu.

Kolik vody asi odčerpá průmyslová zóna? Jakou ekologickou zátěž pro Písek představuje celkově a dlouhodobě?

Přestože Město přistupuje k dalším a dalším memorandům, plánům na ochranu klimatu atp., průmyslová zóna se rozšiřuje i nad plán z roku 1996, tedy z dob „divokého kapitalismu". Přesto se prodává dál, bez jakéhokoli úcty k „živému". Není to už jen problém nejbližšího okolí, ale celého Písku. Nejbližší stanice kontroly kvality ovzduší je na Churáňově. Další rozšiřování průmyslových hal (výroba plastů) bylo povoleno i na základě modelů z jiných měst.

Z hlediska ornitologie je tato lokalita mnohonásobně větší a pestřejší než rybníky u Vodáka. Ale jak je patrné z předchozích staveb v místě, jde všechno. Pro ohrožené a chráněné druhy se zažádá o výjimku a může se postavit hala, parkoviště, vykácet zeleň. Tak snadné to je, komerce je vždy na prvním místě. Velmi zajímavou rétoriku při prosazování prodejů používají především radní T. Franců, P. Tramboví, O. Veselý, E. Vanžurová, ale i další, bohužel.

Zaměstnanost obyvatel Písku už dávno ve hře není. Proč má vůbec Písek s 30 tisíci obyvateli největší průmyslovou zónu v jižních Čechách?

LENKA NÁDĚJOVÁ, Purkratice

Kočky znovu na scéně – město změnilo názor, útulek se připravuje v Purkraticích

Jedním z bodů březnového zasedání píseckých zastupitelů bude problém, který na své řešení čeká déle než rok. Od 1. března nemá město zajištěnou péči o opuštěné kočky na území města – což je zákonná povinost každé obce. Se spolkem Písecké kočky město o případném prodloužení smlouvy nejednalo, do dvou výběrových řízení se nepřihlásil žádný zájemce a se spolkem Kočka v srdci z Týna nad Vltavou, který oslovilo samo město, zatím také neexistuje (k 24. 2.) smlouva. Vskutku horký brambor k rychlé konzumaci...

Dne 16. února zveřejnilo město Písek tiskovou zprávu, podle níž „Péči o nalezené a toulavé kočky pro město Písek od března zajistí spolek Kočka v srdci se sídlem v Hosíně." **Místostarosta Ondřej Veselý** *(ČSSD)* k tomu v této zprávě dodává: *„Smluvní podmínky včetně cenových ujednání jsou podobné jako v případě smlouvy se spolkem Písecké kočky kromě paušálních náhrad, které již platit nebudeme."* Jenže podle informací od spolku Kočka v srdci ještě 24. února žádná smlouva s Pískem z jejich strany projednána ani uzavřena nebyla. Proč v oficiální zprávě město informuje veřejnost ne zcela pravdivě, se možná dozvíme na jednání zastupitelů ve čtvrtek 4. března. Oslovit depozitum v Týně nad Vltavou byl návrh velitele píseckých městských strážníků Martina Macháčka – zřejmě i městská policie už byla poněkud nervózní, že městu se přes rok nedaří problém vyřešit...

Z podkladového materiálu odboru životního prostředí pro jednání zastupitelů se dozvídáme, že město muselo kromě oslovení depozita Kočka v srdci začít urychleně (konečně) připravovat také prostory pro zřízení kočičího útulku v Purkraticích č. p. 1., který je v majetku města. V objektu už byly provedeny drobné stavební úpravy podle požadavků Státní veterinární správy. Součástí je i registrace tohoto zařízení včetně rekolaudace prostor a ostatních záležitostí s tím spojených – zajištění topení, vybavení jednotlivých místností pro kočky, nákup krmiv apod. *„Odborným garantem je Městská policie Písek, respektive strážník, který má osvědčení o odborné způsobilosti pro odchyt zvířat bez pána, toulavých a opuštěných zvířat a zacházení s nimi včetně péče o ně v útulcích pro zvířata. Ošetřování koček budou zajišťovat Městské služby Písek s.r.o. a do tohoto zařízení budou s koncem výpovědní lhůty přemístěny všechny kočky od spolku Písecké kočky z.s.,"* stojí v materiálu.

Místostarostka **Petra Trambová** *(TOP 09): „Problematiku opuštěných a ztracených koček řeší s kolegou Veselým odbor životního prostředí a Městská policie. Momentálně město přijímá opatření, aby bylo o zvířata postaráno. Osobně se přiznám, že tohle téma nestíhám z časových důvodů detailně sledovat. Myslím si, že se vše dalo vyřešit v klidu a bez hysterie, která kolem toho vznikla. Je škoda, že se to neobešlo bez osobních útoků a invektiv. Taková atmosféra bohužel nikdy nevede ke konstruktivnímu jednání."*

Zastupitel **Marek Anděl** *(Písek sobě)* v minulosti marně prosazoval zřízení útulku: *„Písecké kočky, to je další nepochopitelné politikum. Každé město by se podle mého názoru mělo postarat o nalezená zvířata na svém území. Je to jednak etické a pro město ekonomicky nejvýhodnější. Těžko mne někdo přesvědčí o tom, že vyjde levněji půldenní absence dvou městských strážníku ve služebním autě s kočkou v kleci, nežli poskytnout nalezenému zvířeti jeho základní potřeby..."*

Pirát **Martin Brož** podporuje zřízení útulku dlouhá léta: *„Nedivím se, že spolek Písecké kočky s městem rozvázal spolupráci. Hlavním problémem bylo, že na začátku spolupráce před pěti lety spolek řekl, že se bude starat jen dočasně o situaci v Písku, tak, aby město mělo možnost si zřídit vlastní prostory (depozitum/útulek). A bohužel město v tomto nepodniklo za pět let zcela nic! Dalším pomyslným klackem pod nohy bylo to, že zastupitelstvo něco odhlasovalo a na radě města se to na popud pana Veselého překroutilo a změnilo. Byl bych jako vedoucí spolku taky vytočený, kdybych dobrovolně pomáhal městu, tahal za ně brambory z ohně – a město na mě jen házelo špínu a v ničem mi nepomohlo."*

Zastupitel **Michal Horák** *(Piráti)* k tomu dodává: *„To se snad ani komentovat nedá. Poté, co příčinou rozchodu se spolkem Písecké kočky byly tahanice ohledně výše příspěvku na krmné dávky, tak vedení města najme organizaci v poměrně náročné dojezdové vzdálenosti, takže k inkriminovanému příspěvku na krmné dávky přibudou ještě cestovní náklady. Lokalita pro písecký útulek už měla být samozřejmě dávno vybrána, netvrdím, že by to muselo být zrovna v Purkraticích, to už by záleželo na konzultacích s odborníky z oblasti ochranářů a veterinářů, ale asi proč ne. Přitom stačilo „opsat" od táborských provozovatelů tamního útulku. Nedomluva se spolkem Písecké kočky je mimo oblast mého chápání."*

Rezervovaně se k problému staví **Jiří Hořánek** *(ANO 2011): „Veškerá jednání ohledně péče o nalezená zvířata – nejde jen o kočky – činí vedení města a věřím, že jedná s péčí řádného hospodáře, jak mu ukládá zákon. O podnětu využití areálu v Purkraticích na zřízení depozitu bude jednat nejbližší zastupitelstvo města. Rovněž máme tuto problematiku v plánu kontrol kontrolního výboru na tento rok."*

Naopak Hořánkův stranický kolega **Michal Čapek** kočičí historii okomentoval podrobně: *„Celá situace je z mého pohledu zbytečně vyhrocená a absurdní. Dle mého názoru odváděl spolek Písecké kočky dobrou práci v péči o tato zvířata. Mediální činnost a teatrální akce typu mrtvá kočka v kanceláři paní starostky považuji naopak za velmi nevhodné. Ničemu to nepomohlo a v očích veřejnosti to spolku naopak uškodilo a ze zainteresovaných osob udělalo pro četnou veřejnost kočičí fanatiky. Při vyjednávání o cenových podmínkách spolek nepostupoval korektně. Na nevhodné jednání spolku zareagovala druhá strana taktéž ne zcela rozumným způsobem. Smlouva s depozitem 30 km od města se mi nejeví jako šťastné řešení. Můj názor je, že vhodným řešením by bylo provedení úprav prostorů v Purkraticích, přenechání těchto prostor spolku Písecké kočky do bezplatného užívání a navýšení částky na denní péči o kočky na běžnou úroveň dle ostatních obcí. U jednání znesvářených stran jsem osobně nebyl, nedokážu říct, v čem je problém. Z právní praxe vím, že lidé jsou schopni zarputile se hádat i o daleko banálnějších věcech a smírné kompromisní řešení považuji za svou fatální prohru, kterou nemohou připustit. Chci touto cestou poděkovat Martinu Brožovi, který vynakládá značné úsilí, obětuje svůj čas a finance v péči o zvířata. Za jeho práci mu patří velké poděkování."*

O tom, jaký osud bude v budoucnu čekat opuštěné nebo ztracené kočky a kocoury v Písku, vznikne na březnovém zastupitelstvu bezpochyby opět debata. Doufejme, že z ní konečně vyplyne nějaké rozumné řešení. **Komentář spolku Písecké kočky najdete na následující straně.**

ZDENKA JELENOVÁ

INZERCE

Komentář Píseckých koček

Potěšila mne první věta z materiálu pro příští jednání zastupitelstva, které předkládá pan místostarosta Veselý: „Město Písek má ze zákona povinnost postarat se o opuštěná a nalezená zvířata.“ O tuto větu jsem se s Městskou policií Písek dohadovala více než 10 let, z toho pět let s Městem Písek intenzivně. Tuto povinnost vedení Města ještě vloni popíralo.

Situace ohledně koček je momentálně mnohem transparentnější, Město začalo nálezy vyhlašovat, kočky se neztrácejí, nehromadí se na jednom místě. Za pět let prošlo spolkem Písecké kočky jen z obce Písek téměř 450 koček. Mnoho koček a koťat odešlo do adopce a asi 180 ks zvířat jsem odchytala v píseckých „zakočkovaných“ lokalitách, nechala vykastrovat a vrátila zpět. Bez poděkování a s nulovou odměnou od Města Písek. Smlouvu jsem vypověděla právě kvůli přístupu lidí ve vedení Města, jmenovitě 3. místostarosty Veselého a paní starostky Vanžurové. Neměli jsme prostory pro kočky, z našeho domova se stal obecní útulek, příspěvek na krmný den kočky byl nedostatečný, soustavně jsme museli shánět další peníze. Ale věci v Písku se alespoň rozpohybovaly. Samozřejmě vnímám, že vedení Města stále nechce zřídit normální útulek pro kočky, jako mají třeba v Táboře. Vymysleli si „dočasnou úschovnu“ v Purkraticích a několik málo míst (3-5?) u spolku Kočka v srdci. Nevím, jestli mám plakat, nebo se smát nad tou naivitou, že to bude stačit. Jen minulý rok jsme přijali z obce Písek 147 koček, v roce 2019 to bylo 117 koček. Léta před tím o něco méně, jelikož občané byli odesíláni městskou policií do přeplněného zařízení v Záhoří. Další, menší počet koček k těmto číslům se ještě umísťuje přímo z veteriny.

Město nás s žádnou nabídkou v posledním roce neoslovilo. Naopak místostarosta Veselý nám bezdůvodně snížil zastupiteli města odhlasovanou zvýšenou sazbu na krmný den kočky. Já oslovila nyní Město s nabídkou kastračního programu, tj. odchyt plachých koček a následné vypouštění na místo po kastraci. Ovšem ne jako spolek zadarmo, ale jako fyzická osoba – odchytová služba. To Město odmítlo. Pro porovnání – kastrační program prováděný Městem v letech 2012 – 2015 čítal celkem 12 kusů zvířat. Kastrační program Píseckých koček v letech 2016 – 2020 v Písku čítal celkem 174 koček. Docela zásadní rozdíl. Jsem tedy zvědavá, jak si nový model v Písku povede, nasadili jsme vysokou laťku.

I po vypršení smlouvy s Městem budeme situaci kolem toulavých koček v Písku sledovat a nedovolíme, aby péče o zvířata sklouzla zase tam, kde byla. Budeme trvat na dodržování zákonů. Momentálně se mi vůbec nelíbí, že kočky v Písku by měli obsluhovat lidé bez dokladu o odborné způsobilosti pro práci v útulku, za garance jednoho strážníka, který v „písecké úschovně“ jistě fyzicky pracovat nebude. Tohle momentálně projednávám se Státní veterinární správou v Praze. Je třeba si uvědomit, že do útulku přichází polovina koček plachých, vystresovaných, které mohou být nebezpečné a je třeba s nimi umět manipulovat. Mnoho koček přichází nemocných, musí se ošetřovat. Jsem proti tomu, aby o kočky pečovali lidé „z ulice“.

Momentálně se u nás nachází pouze sedm koček z obce Písku, Město nás zatím s domluvou o jejich předání nekontaktovalo. A co dál? Spolek bude dále aktivní. Koček v nouzi je ohromné množství, půjdeme pomáhat a „učit“ další obce, které zákony ohledně toulavých zvířat nedodržují.

EVA HULCOVÁ,** **spolek Písecké kočky

Březen – měsíc čtenářů, ale také Komenského: Knihovna chystá veřejné čtení

Březen je již tradičně vnímán jako měsíc čtenářů. Od roku 2009 organizuje Svaz českých knihovníků a informačních pracovníků celostátní akci, která podporuje četbu. Navazuje na Březen – měsíc knihy, který se slavil před rokem 1989. V posledních letech se prolíná i s akcí Březen – měsíc internetu.

Knihovny se vždy do projektů na podporu čtení a vzdělávání zapojují. I proto jsme se rozhodli si letos v březnu připomenout loňské výročí uplynutí 350 let od úmrtí výjimečného učence Jana Amose Komenského, po kterém se jmenovala základní škola sídlící v budově knihovny až do roku 2002.

Rádi bychom vás pozvali na výstavu ***Komenský za sklem***, která na dvanácti ilustrovaných obrazech zachycuje významné události ze života učitele národů. Výstava, umístěná ve volně přístupné chodbě ke kavárně, je součástí projektu Komenský 2020, stejně jako **veřejné čtení z Komenského Porady o nápravě věcí lidských**. Tento literární happening pro vás chystáme na **pondělí 29. března**. Sedm osobností veřejného a kulturního života bude předčítat citáty ze sedmi klíčových oblastí, které je třeba skrze moudré porozumění napravit... Těšit se můžete na starostku města **Evu Vanžurovou** *(politika)*, oblastní ředitelku Jihočeské hospodářské komory **Kateřinu Rybaříkovou** *(podnikání)*, moderátorku Českého rozhlasu Vltava **Naděždu Hávovou** *(komunikace)*, ředitele CKMP **Josefa Kašpara** *(kultura)*, ředitele ZŠ J. K. Tyla **Pavla Koce** *(vzdělávání)*, sociální pracovnici z Arkády a Švagra **Vladimíru Zborníkovou** *(rodina)* a kazatele Sboru Církve bratrské v Písku **Ondřeje Kymla** *(spiritualita)*.

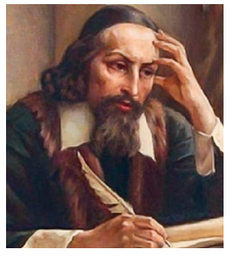

Od pondělí 8. března nabízíme nové cykly online kurzů i tradiční vzdělávací akce (klub Bez překladu s rodilým mluvčím v angličtině ve středu 3. března, ve španělštině ve středu 24. března). Ve **čtvrtek 4. března** vyrazíme z knihovny do vesmíru. Setkáme se **s astrofotografem Václavem Kubešem**, který nám prozradí, jak fotit noční oblohu, a zároveň představí nově vznikající klub Astronom. V březnu se bude také hodně debatovat. V **pondělí 8. března** budeme hovořit s odborníky z písecké nemocnice na téma **covid-19 a očkování**. Primář MUDr. **Pavel Malina** a MUDr. **Květa Batistová** nám přinesou aktuální informace o vakcinačním centru v Písku. Přes chat v živém vysílání na YouTube budou odpovídat i na vaše dotazy k současné epidemiologické situaci.

| MĚSTSKÁ | KNIHOVNA | PÍSEK |

Další žhavé téma související s koronavirovou krizí je školství. Pozvání do online debaty přijal programový ředitel informačního centra o vzdělávání EDUin **Miroslav Hřebecký**, který se systematicky věnuje analýze dopadů distanční výuky na české školství. Ve **středu 10. března** se bude zamýšlet nad tím, jaké následky bude mít téměř rok trvající výpadek prezenční výuky.

Pro děti jsme na **středu 17. března** připravili online **setkání s autorkami bestselleru Viktor a záhadná teta Bobina** Pavlínou Jurkovou a Jarmilou Vlčkovou. Viktor bude tentokrát řešit případ zmizelého psa! Vítáni jsou i rodiče, o napětí, zábavu, ani humor nebude nouze... Pokud by však dospělí čtenáři měli zájem o vážnější téma, mohou se přihlásit na březnový čtenářský klub. Ve **čtvrtek 25. března** si **s Hanou Mankovou** popovídáme **o Světě bez Boha**. Jde o knihu Tomáše Halíka a Anselma Grüna, kteří nahlížejí na ateismus jako na druh důležité náboženské zkušenosti.

Věříme, že v březnovém programu si každý čtenář najde oblast či téma, které ho upoutá. Svým zájmem o dění kolem sebe tak může přispět k naplnění celoživotního snu Jana Amose Komenského o nápravě celého lidstva, který vycházel z předpokladu, že věci lidské nejsou zcela v pořádku, ale nejsou také docela ztraceny...

ŠTĚPÁNKA ČINÁTLOVÁ

Rosťa Homola v Nemocnici Písek zajišťuje péči o duši: Dobrý rozhovor je umění

Oddělení spirituální péče bylo založeno z důvodu chybějící a důležité péče o duši bez ohledu na náboženské vyznání pacientů. Vedoucího oddělení Rosťu Homolu už deset let potkáváme v areálu nemocnice, buď jak míří k nějakému pacientovi nebo s někým stojí či sedí v soustředěném rozhovoru. I obyčejný rozhovor může způsobit zlepšení zdravotního stavu nebo třeba zklidnění pacienta, který svým vlastním způsobem hledá cestu, jak se smířit s diagnózou. Rosťa své rozhovory v nemocnici vede s pokorou, a jak říká – s Boží pomocí.

Říká se, že zdravý člověk má tisíc přání, nemocný jen jedno. Setkáváš se s tím v praxi?
Určitě setkávám a v prostředí nemocnice bych toto rčení ještě trochu doplnil, a to, že zdravý člověk má tisíc přání a nemocný v nemocnici má pouze dvě. Aby byl zdravý a aby se mohl vrátit domů. Hodnota zdraví a hodnota domova, zázemí, rodiny, partnera, dětí, domácího prostředí v situaci nemoci předroste těch zbylých 998 přání. A samozřejmě to neplatí vždy a jsou výjimky, kdy se lidé z nějakého důvodu nemají kam a ke komu vrátit, nebo když už zůstali sami a jsou odkázáni na cizí pomoc.

Tvůj terapeutický prostředek je rozhovor, což není nic jednoduchého...
Vzpomínám na jednoho pána, u kterého se sešlo několik vážných diagnóz, a tak se rozhodl, že skončí se životem. Přestal jíst. Domlouvala mu sestra, ošetřující lékařka, primář... Nic nepomáhalo, přestal komunikovat úplně. Zavolali proto mě. Jsem stejně bezmocný a někdy mám pocit, že jsem pořád na začátku a že toho vlastně víc nevím, než vím. Šel jsem za ním s modlitbou a s vědomím, že Bůh má klíč ke každému člověku. Navázání kontaktu ještě komplikovalo, že ležel v bariérovém pokoji, takže jsem potřeboval plášť, roušku, kvůli které se mi mlží brýle, a rukavice. Otevřu dveře. Pozdravím. Nic. A sklouzne mi pohled na jmenovce u postele: *„Vy jste ze Slovenska?“ „Hej.“ „Moje žena je taky ze Slovenska.“ „Hej.“ „A vy jste odkial?“* A pán začal odpovídat. Myslím, že říkal, že je z Levoče. Já na to: *„Moje žena z Liptova. A jak jste se z Levoče dostal až do Písku?“ „Byl jsem voják,“* odpověděl a já se ptal dál. A tak jsme si povídali a povídali... *„Když přijeli v 68 Rusáci, tak jsem je nepustil do kasáren, napsal jsem prohlášení v ruštině a s megafonem jim to přečetl... Všichni podřízení mi tleskali, za rok mě vyhodili... Tak jsem se protloukal různě.“* Rovný chlap. Nesklonil se. Bylo vidět, že ten, když se pro něco rozhodne, tak za tím stojí. *„To bude ještě těžké,“* říkám si v duchu. Uběhlo 20, 30, 40 minut, a jako by se potkali dva staří přátelé... Ale nechtěl jsem ho unavit. Obvykle zůstávám na pokoji kolem 20 minut, pokud to situace nevyžaduje jinak. Nevěděl jsem však, jak rozhovor ukončit. A pak mě to napadlo. Asi to bylo trochu drzé, ale postavil jsem se a zasalutoval: *„Pane plukovníku, budu muset jít, dovolte mi odejít.“* Posadil se na posteli, zasalutoval a řekl: *„Nepovoluje se.“ „Tak mi dovolte zase přijít,“* odpověděl jsem. *„Povoluje se. Nazdar a přijď zase...,“* řekl. Vůbec jsem neřešil jídlo, ani suicidní stavy, povídali jsme si jako dva staří známí. Na druhý den mi volá ošetřující lékařka: *„To není možné, jak to děláš? Pán se nejenom vrátil do života a chutná mu, ale dokonce špásuje se sestřičkami.“* Byl jsem za ním ještě několikrát, už jsem se nemusel vojensky „hlásit“, byli jsme přátelé. A takových příběhů jsem prožil za těch deset let velmi mnoho a jsem za ně rád. Dobrý rozhovor je skutečně umění a stále se to učím.

Nejčastější emocí, se kterou se setkáváš, je asi strach, který si v sobě všichni nosíme – strach z bezmoci, bolesti a umírání. Strach ze ztráty blízkého člověka...
Obavy jsou legitimní a jsou na místě. Nemoc, bolest i umírání je součástí lidského života, i když to všechno můžeme vnímat jako něco nepřirozeného, jako vetřelce. A to platí především o smrti. Byli jsme stvořeni pro život a člověk má přirozeně vůli k životu. Několik let zpátky jsem měl v prachatickém hospici přednášku o thanatologii, což je nauka o dobrém umírání a dobré smrti. Měl jsem na to čtyři hodiny. A začínal jsem tím, že dobrému umírání a dobré smrti předchází dobrý život. Budu tedy mluvit tři hodiny o dobrém životě a jednu hodinu o dobrém umírání. A tak to je – musíme se naučit dobře žít, aby se nám pak dobře umíralo. Abychom na konci mohli říct: *„Byla to pěkná písnička, Pane Bože, děkuji za tento dar života.“* Život by měl končit vděčností a nadějí.

Už deset let je tvou hlavní náplní práce ve zdravotnictví. Poznamenalo tě to nějak?
Pohled na svět optikou za branami nemocnice je naprosto jiný než před branami nemocnice. Někdy mám pocit, že všichni jsme nějak nemocní na těle, na duchu, na duši či ve vztazích. A když jsi tím dennodenně obklopen, nutně tě to poznamená, tak jako každá profese člověka poznamená. Mě tato práce posunula ze světa relativně zdravých, aktivních, mnohdy úspěšných do světa nemocných, bezmocných a mnohdy umírajících. Často jsem se cítil jako ten, kdo jezdil v Bugatti a přesedl do Felicie combi. Naprosto jiný styl a rytmus práce a služby. Ale také jsem se posunul do světa zdravotníků, který jsem předtím zblízka neznal. Zdravotníci dneska mají můj velký obdiv. Někdy si připadám, jako kdybych zestárnul, opustil svou generaci a ztotožnil se s lidmi, kteří jsou na konci svých životů. Když se dívám jejich očima zpátky na lidský život, vidím tolik malicherností, nicotností, tisíc odstínů zraňujícího sobectví, marného honění se za přeludem „mít“ místo „žít“. Na konci nám zůstane postel, stoleček a ti nejbližší. To všechno mě učí jednomu velkému umění, a to je umění žít. Učím se být vděčný za rodinu – moji ženu, tři krásné dcery, za přátele, za zdraví, za práci, za můj církevní sbor, za naději, kterou mi dává víra. Jsme často velmi bohatí, ale nevíme o tom. A vědomí, že to konkrétní setkání s nějak bolavým člověkem bylo opravdové, jedinečné, že jsme vedli důvěrný rozhovor, kde se dotýkáme hlubokých a podstatných otázek smyslu našich životů, smyslu bolesti, skutečných hodnot, to je něco, co dává smysl mé práci, co léčí a zároveň chrání před pastí malomyslnosti. Myslím si, že to platí obecně, že bezpečným lékem pro zmalomyslněné je víra, modlitba a práce.

Asi bys těžko počítal počet pacientů nebo klientů za těch deset let, šlo by aspoň odhadnout průměrné číslo za rok?
Já se snažím vést takovou jednoduchou databázi o počtu návštěv, pohlaví, věku, jednotlivých navštívených odděleních a tématech, které s klienty řeším. Ta témata se mnohdy prolínají a nejsou

Pokračování na str. 12

S Rosťou Homolou: Dobrý rozhovor je skutečně umění

Pokračování ze str. 12

zdaleka jenom duchovní. Jsou tam všechna možná témata, která člověka doprovázejí na jeho životní cestě, a i v nemoci, či hospitalizaci. Klienty jsem si pro sebe rozdělil podle časové náročnosti. Jsou klienti, s kterými řeším jejich problém třeba dvě hodiny, protože třeba zjistím, že to, s čím konkrétní člověk přišel je pouze zástupný problém a pak jdeme mnohem více do hloubky i do širšího kontextu, což nás vede až například k návštěvě rodinných příslušníků, a to mnohdy opakovaně. Takže těchto delších a náročnějších terapeutických sezení je za ten rok více jak tři stovky a pak jsou ta setkání, která jsou kratší třeba do těch 20 minut, to jsou ta setkání, která jsou na jednotlivých odděleních nebo která bývala například na ONP, na Sociálních lůžkách, kdy jsem prošel postupně všemi pokoji, zazpíval, představil se, nabídl možnost setkání, nebo se zastavil, pohovořil, něco vyřešil, modlil se, tam, kde mě požádali, donesl něco na čtení. To jsou krátká, ale intenzivní a důležitá setkání. A těchto setkání po nemocnici jak s pacienty, tak s personálem nemocnice je odhadem 3x až 4x více než těch, které vyžadují větší časovou náročnost.

Nemocniční duchovní péče není určena pouze věřícím. Jaký je poměr věřících a nevěřících, kteří se na tebe obrací?

Už od začátku jsme to tak s panem ředitelem nastavili, že to moje oddělení se bude nazývat Oddělení spirituální péče, protože se domníváme, že spirituální potřeby má každý člověk bez ohledu na náboženskou příslušnost. A po těch deseti letech mám problém rozlišovat a dělit lidi na věřící a nevěřící. Mnozí věřící křesťané jsou nádherní lidé, kteří žijí svoji víru a z těch to čiší a mám se od nich co učit, ale mnozí „náboženští“ lidé, nemusí být nutně duchovní a vnitřně hodnotově poctiví a naopak mnozí „nevěřící“ jsou lidé velmi otevření, čestní, charakterově a hodnotově rovní. A mnozí jsou hledající a všichni jsou někde na cestě a já jsem tu pro každého člověka na kterémkoliv kilometru jeho cesty. Pro mě je radost, když ten člověk ví, že mu rozumím, že se může svěřit, že jej doprovázím, že cítí svobodu, že se v té svobodě může sdílet a rozvíjet, že můžeme ujít těch pár metrů společně, že se prostě potkáme nejen v čase, ale i v takové vnitřní jednotě a souladu a na to pak vzpomínáme léta.

Setkáváš se i s věřícími jiného vyznání, než je křesťanství?

Podle mého soudu každý je nějak věřící, nebo spirituální a ta nabídka různých směrů je dnes obrovská, takže mi to připadá, jako takový velký švédský stůl různých spiritualit a lidé si vybírají to, co jim zrovna chutná a nějak naplňuje aktuální potřeby, je to takový synkretismus všeho možného. Mnohdy i vzájemně si protiřečícího. Myslím, že to řekl G. K. Chesterton a budu parafrázovat – Od té doby, co lidé přestali věřit v jednoho Boha, jsou ochotni uvěřit čemukoliv. Takže ano občas se setkávám s lidmi z těch jiných velkých monoteistických náboženství, občas z těch velkých polyteistických náboženství východu a asi nejvíc je těch, kteří přicházejí od švédského stolu. A jsem tu pro všechny. Oddělení spirituální péče je tu k dispozici nejen pacientům a jejich příbuzným, ale i zdravotníkům a jejich blízkým. Pravdou je, že jsem nastupoval s představou služby především pro pacienty. Ale s postupně narůstající důvěrou, a i s osobní zkušeností s Oddělením spirituální péče, začali přicházet i zdravotníci a jejich příbuzní. Každý rok to má stoupající tendenci, dnes je to možná kolem 45 % klientů z řad zdravotníků a jejich blízkých. Myslím, že je to dáno také tím, že moje oddělení nenabízí pomoc jenom ve spirituální oblasti, ale také v oblastech vztahů, závislostí, rodinného a manželského poradenství a podobně. A tomu jsem taky rád, nejen že se mohu klinicky neustále rozvíjet, že moje služba je barevnější a pestřejší, ale i že tady vůbec existuje taková možná nabídka pro pacienty či zaměstnance nemocnice.

Spolupracuješ i s kaplany jiných nemocnic, jaké problémy nejčastěji řeší – řešíte?

Ještě před vypuknutím nemoci Covid-19 jsem uspořádal historicky první setkání jihočeských kaplanů, v naší nemocniční Kapli. Mnohé z nich znám, protože absolvovali povinnou stáž právě v naší nemocnici. To bylo první fyzické setkání a od té doby jsme se setkali už jenom několikrát v on-line režimu. Já jsem rád, že o sobě víme, situace každého z nás je trochu odlišná, co se týká formy zařazení a zároveň velmi podobná, co se týká služby potřebným. S ohledem na malou četnost setkání jsou naše setkání naplněna spíše sdílením, vzájemným nasloucháním, prožíváním své služby v době pandemie a podporou. Jsme na začátku, ale zdá se mi, že se rodí něco smysluplného a užitečného.

Zavedl jsi pravidelné zpívání s pacienty na ONP (oddělení následné péče), pořádal jsi spoustu zajímavých koncertů, vánoční besídky. Naplánoval jsi a začal pořádat akce v kapli, které byly ale kvůli Covidu dočasně odloženy. Vedeš volejbalový tým zdravotníků v soutěži Jihočeských nemocnic. Jak to dokážeš všechno stihnout?

Nedokážu, ale je to něco, co cítím a vnímám, že by bylo dobré dělat, že tyto aktivity patří do mé kompetence a také do mého osobního vybavení a že tím chci obohatit moji službu. A je toho víc, co bych chtěl ještě dělat, než co můžu a dovolí mi moje možnosti. A tak jsem rád za všechna ta zpívání, koncerty, filmové kluby, křesla pro hosty, Víťu Marčíka a jeho divadlo, knihy, Healt Expo, které jsme dělali v rámci Dne otevřených dveří. A děkuji i za ten volejbalový tým…

Měli bychom do budoucna hledět s nadějí a optimismem, plánuješ něco nového do „pokoronavirové“ doby?

Nevím, jestli tato doba covidová skončí, domnívám

se, že se budeme muset naučit s touto nemocí žít, tak jako s ostatními, které ještě přijdou po ní. Svět se podle mého už zcela nevrátí do starých dobrých kolejí. A stejně je třeba hledět do budoucnosti s nadějí. Určitě bych byl rád, kdybychom mohli obnovit všechny ty aktivity, které se osvědčily. A pohrávám si s myšlenkou a hledám formu, jak podpořit zdraví a imunitu zaměstnanců a pacientů formou krátkých videí z oblasti, která je zatím velmi mladá, a to je medicína zdravého životního stylu.

Jak nejraději trávíš volný čas?

Volného času mi moc nezbývá, chodil jsem plavat, hrát volejbal, teď nemůžeme. Jsem rád, že mi zbyde trochu času na mou rodinu, občas na čtení, poslech hudby a na práci kolem domu a zahrady.

Na co se v nejbližší době těšíš?

Těšil jsem se na to, že si nějak připomenu 10. výročí založení Oddělení spirituální péče, ale za současných epidemiologických podmínek se hledá nějaká forma velice těžko. A tak jsem to nakonec vymyslel tak, že jsem sehnal sponzory a připravil pro zaměstnance nemocnice nabídku tematických knih z oblastí, které řeším tady ve své ambulanci. Jsou to tedy knihy o výchově dětí, o harmonické rodině, řešení krizí, knihy o zdraví, životopisné knihy, knihy osobního růstu až po duchovní literaturu, jako je třeba dětská ilustrovaná Bible. A musím říct, že to byl krok dobrým směrem, protože ty reakce jsou krásné. Uvedu jednu za všechny (e-mail): *Dobrý den a pomáhej Pán Bůh, vážený pane Homolo, před časem jsem se při návštěvě Prostoru ticha dozvěděl, že Vaše Oddělení spirituální péče nedávno oslavilo desetileté jubileum fungování. Chci Vám touto cestou poblahopřát a zároveň poděkovat za akci Kniha pro každého, spojenou s výročím. Ačkoliv jsem služby Vašeho oddělení zatím nepotřeboval, občas rád navštívím Prostor ticha, abych jen tak v klidu pár minut poseděl mimo pracovní shon a chaos (když to pracovní vytížení dovolí), či pročetl nabízenou literaturu. Už jen vědomí, že Vaše oddělení je nám k dispozici a Vy jste zde připraven poskytovat duchovní a morální oporu, mě osobně uklidňuje a působí na mě hodně pozitivně. Ještě jednou tedy blahopřeji a děkuji za Vaši desetiletou práci :) Hezký den a buďte s Pánem Bohem :)* – No, není to pozitivní v dnešní době?

HANA VYTERNOVÁ, ***Nemocnice Písek***

Na Písecku zaniklo mnoho vesnic

Ve středověku a v raném novověku zanikla na Písecku celá řada vesnic. K zániku vedly složité historické procesy a redukce sídelní sítě. Vesměs šlo o malé osady někdy založené na nevhodných místech, jejichž katastr byl po zániku připojen k sousedním vesnicím a často zalesněn.

V lesním prostředí se po některých dochovaly nevýrazné relikty usedlostí a meze pozemků. V polních tratích jsou zase vyorávány zejména zlomky nádob původních obyvatel. Ne všechny vesnice se ale zatím podařilo v terénu lokalizovat, po některých zůstaly do dnešní doby jen samoty a někdy známe pouze jejich jméno. K zániku docházelo ale i ve 20. století.

Archeologický výzkum Prácheňského muzea v r. 2005 na zaniklé vesnici Bastrčice. Foto V. Komasová.

V blízkosti Písku zanikla vesnice Skrýšov, „skrytá“ v potočním údolí pod stejnojmenným rybníkem u Zlivic. Vesnici věnoval do majetku Písku Přemysl Otakar II. a zanikla koncem 17. století. V Píseckých horách u Údraže stála ve 13. až 16. století vesnice Palčice. V polní trati Basterčice u Drhovle se nacházela vesnice Bastrčice, zaniklá před polovinou 17. století. V enklávě mezi lesy východně od Louky zase stála vesnice Spolí, která se v letech 1228 – 1234 připomíná v majetku kláštera sv. Jiří na Pražském hradě.

Na Protivínsku západně od Skal zanikla celá řada sídel. Nedaleko tvrze u Tvrzského rybníka je doložena od 13. století vesnice Božejovice. V 17. století zde ale existovala již jen jedna chalupa. Vesnice Víckovice se nacházela ve 13. – 15. století nejspíše nedaleko dvora Dvorce. V lese Hájku, nebo v jeho sousedství, zanikla spíše samota než vesnice jménem Hájek. Dalším zaniklým sídlem je dvorec Polánka, jehož držitelé byli dědičně povinni manskou službou k hradu Zvíkovu. Václav z Polánky se v roce 1416 zúčastnil přepadení a vydrancování heřmaňské fary. Zaniklý dvůr dnes připomínají názvy lesa a rybníka Polanka.

Nedlouho po založení Mirotic zanikla v sousedství vesnice Stará Ves, archeologicky doložená patrně již od sklonku 12. století. Mirotické faře se z ní ještě koncem 13. století odváděly desátky. Východně od městečka měla stát vesnice Líšťany, kterou uvádí historik Jan Toman bez dalších bližších údajů. Zcela beze stopy zmizela snad někde mezi Lučkovicemi a Miroticemi osada Kuklice, uvedená v písemných pramenech v roce 1233. V excentricky vybíhající západní části katastru Rakovic zase bude v budoucnu nejspíše možno objevit pozůstatky středověké vesnice Sekyt, zmíněné ještě v roce 1654. Na Miroticku ještě existovala vesnice Lány, která patřila k cerhonickému statku. Tuto vesnici dnes připomínají lesy Přední, Střední a Prostřední Lány. Dále od Mirotic stála u Bořic od 14. století víska Malev, jmenovaná mezi manstvími hradu Zvíkova.

V severní části okresu u Orlíku nad Vltavou je doložena malá víska Malč, která měla maximálně 4 usedlosti. Její jméno později převzala schwarzenberská obora k chovu černé a dančí zvěře.

Východně od Vltavy v milevské části okresu zanikla v první polovině 15. století nedaleko Podolí I. vesnice Lhota. Její pozůstatky jsou na obou březích potoka směřujícího do Vltavy. Podobné jméno, ale podle zdrobněliny menší velikosti, nesla jižně od Jickovic víska Lhotka. Severněji poblíž renesančního dvora Holešice jsou pozůstatky zaniklé vesnice Holešičky. V roce 1395 je v majetku kosteleckého probošství břevnovských benediktinů zmíněna vesnice Zábrodí. Polohu vesnice bude třeba hledat severně od Přílepova, kde je na katastrální mapě jméno Zábrodí.

V pramenné pánvi nedaleko Milevska na katastru Nežovic stála ve středověku a v raném novověku vesnice Jenišovice, která původně nepochybně patřila milevskému premonstrátskému klášteru a později k hradu Zvíkovu. Při vsi jsou doloženy čtyři menší rybníčky. Nedaleko odtud se ještě nacházela vesnička Skoronín, která zanikla v roce 1728.

Na počátku šedesátých let 20. století zmizela pod hladinou Orlické přehrady na Vltavě i Otavě celá řada samot a menších vesnic. Při Podolském mostu stála vesnice Podolsko. V osadě Červená kromě domů a hřbitova bylo zatopeno i místo románského kostela sv. Bartoloměje, který byl před stoupající vodou rozebrán a postaven výše na svahu. Pod hradem Zvíkovem byly zatopeny pozůstatky podhradního městečka, z větší části opuštěného již na počátku 19. století. Původně zde kromě obytných domů stál kostel sv. Mikuláše, špitál, panská lázeň, mlýn, konírny a dvě krčmy.

JIŘÍ FRÖHLICH, archeolog

Zeď hřbitova na Červené po opadnutí hladiny přehrady v r. 2019. Foto autor.

STROM SETKÁVÁNÍ

Nová 99, Písek – Hradiště,
tel. 777 571 529,
info@strom-setkavani.cz,
www.strom-setkavani.cz.

- **Práce s dechem a emocemi, (individuální) konstelace** – Dita Macháčková, *dita.machackova@volny.cz*
- **Hatha jóga** – Jana Kozová, *www.jogapisek.cz*
- **Jarka Olžbutová** – *www.uvodnaru.cz*
- **Poradna ájurvédy, ájurjóga** – Radoslav Nahálka, *www.ajurmed.cz*
- **Slunce ve skle** – Marmelády, čatní a sirupy Katky Čápové, *kacabacapova@seznam.cz*
- **Výuka hry na kytaru a ukulele** – Jirka Macháček, *info@strom-setkavani.cz.*

„Nakreslený strom znázorňuje cyklický čas všech našich činností a projektů. Včetně našeho života. Jaro je počátkem, časem prvotního nadšení, kdy nám rozkvétají nové a netušené možnosti.“

Úspěch Obchodní akademie Písek: V Žatci byli zlatí!

V únoru jsme se zúčastnili on-line mezinárodního veletrhu fiktivních firem v Žatci, naše firmy byly mezi 61 účastníky opravdu vidět!

Divize Smoothie factory získala zlatou medaili v kategorii leták a stříbrnou medaili v kategorii slogan. Divize Baby face se v kategorii webové stránky umístila na 4. místě. Protože však na 1. místě jsou studenti z vysoké školy, můžeme s klidným svědomím říci, že mají symbolický bronz! Děvčata a kluci, dobrá práce!

JAROSLAV FOŘT, OA Písek

Chceš-li poznat mnoho chutí, okus naše dobré smoothie!

Návrh poslance Kotta ohrožuje desítky druhů chráněných živočichů

Milí přátelé ptactva, obracíme se na vás s aktuální informací z poslanecké sněmovny. Poslanec Josef Kott (ANO) na Zemědělském výboru navrhl zrušení ochrany silně ohrožených druhů živočichů při zemědělském, lesnickém a vodním hospodaření.

Poté, co jsme na problém společně s Hnutím Duha a Českým svazem ochránců přírody upozornili, označil pan poslanec Kott v článku na serveru iRozhlas naše vyjádření za konspirační teorii. Jenže pravda je taková, že pokud by tento návrh opravdu prošel, v praxi by to znamenalo ohrožení desítek (nejenom ptačích) vzácných druhů – např. sýčka, vlhy pestré, čápa černého, křepelky polní a dalších.

K návrhu už se nesouhlasně vyjádřila Agentura ochrany přírody a krajiny ČR a také Ministerstvo životního prostředí ČR. Návrh jde nyní do sněmovny a my budeme společně s dalšími ochranářskými organizacemi na poslance apelovat, aby návrh odmítli.

I vy můžete napsat „svým“ poslancům a požádat je, aby návrh nepodpořili.

Členové Poslanecké sněmovny PČR za Jihočeský kraj: Bc. Ondřej **Babka** *(ANO)*, Ing. Jan **Bartošek** *(KDU-ČSL)*, Ing. Jan **Bauer** *(ODS)*, JUDr. Vojtěch **Filip** *(KSČM)*, Lukáš **Kolářík** (Piráti), Ing. Roman **Kubíček**, Ph.D. *(ANO)*, Ing. Jan **Kubík** *(ANO)*, Miloslav **Rozner** *(SPD)*, Ing. Karel **Tureček** *(ANO)*, prof. RNDr. František **Vácha**, Ph.D. *(TOP09)*, JUDr. Ondřej **Veselý** *(ČSSD)*, Mgr. et Mgr. Adam **Vojtěch** *(ANO)*, RNDr. Jan **Zahradník** *(ODS)*.

Inspirace pro váš e-mail: *„Vážený pane poslanče/vážená paní poslankyně, žádám vás, abyste při hlasování odmítl/a pozměňovací návrh pana poslance Kotta na zrušení ochrany silně ohrožených druhů (sněmovní tisk 731/3). Věřím, že vám na ochraně přírody záleží a nepodpoříte tento návrh, který by byl vážným ohrožením pro desítky vzácných druhů žijících v Česku. Děkuji Vám.“*

Ředitel České společnosti ornitologické Zdeněk Vermouzek k návrhu říká: *„Je neuvěřitelné, že v době, kdy celá společnost cítí naši zranitelnost a sepětí s přírodou, může parlamentním výborem projít návrh na další radikální omezení ochrany ohrožených druhů. Slušným hospodářům návrh poslance Kotta nepomůže, protože ohledy na živočichy a rostliny v krajině berou sami od sebe. Těm nezodpovědným by umožnil další bezohledné drancování přírody. Pro citlivé a málo početné druhy, jako je čáp černý, je ochrana každého hnízda naprosto zásadní. A pro silně ubývající druhy, jako je chřástal polní, by omezení ochrany hnízdišť mohlo znamenat pomyslný hřebíček do rakve. Doufám, že poslanecká sněmovna jako celek bude mít víc rozumu než zemědělský výbor.“*

Komentář Karla Kříže, výkonného místopředsedy Českého svazu ochránců přírody: „Doufám, že Poslanecká sněmovna tento pozměňovací návrh zamítne. V opačném případě bychom se brzy

dočkali toho, že se silně ohrožené druhy v lepším případě přesunou do kategorie kriticky ohrožené, v tom horším vyhynou úplně. Většina z nich je totiž ohrožena právě proto, že jim současný běžný způsob hospodaření vadí. Sněmovna by jim tak podepsala jasný ortel.

V České společnosti ornitologické jsme optimističtí a věříme, že návrh neprojde. Děkujeme všem našim příznivcům, kteří píší poslancům s žádostí o odmítnutí tohoto návrhu. Díky tomu víme, že někteří poslanci budou při hlasování PROTI tomuto návrhu. Níže publikujeme vyjádření, která se k nám dostala:

Dana Balcarová (Piráti): *Piráti budou při dalším projednání hlasovat zásadně PROTI tomuto pozměňovacímu návrhu.*

Jan Čižinský (KDU-ČSL): *Určitě budu proti pozměňovacímu návrhu kolegy Kotta.*

VĚRA SYCHROVÁ,
Česká společnost ornitologická

Prácheňské muzeum chystá na březen tři výstavy

Snad jen ti největší pesimisté očekávali, že trable roku 2020 se přenesou i do roku následujícího. Jedním z dopadů současné vlny pandemie je i povinné uzavření kulturních institucí. Prácheňské muzeum v Písku by se po tradiční zimní přestávce mělo pro veřejnost otevřít v úterý 2. března. Zda se tak skutečně stane, je otázkou, tři zbrusu nové výstavy jsou však nachystány.

Robert Vano patří mezi nejznámější současné fotografy, kteří působí u nás a na Slovensku. V roce 2016 vydal knihu, ve které se ohlíží za svým životním dílem, a nazval ji **Memories**. Stejně tak se jmenuje výstava, které od té doby zavítala do několika prestižních galerií, a na jaře roku 2021 doputovala i do té písecké. V muzeu bude vystavena až do velikonočního pondělí, tedy **do 5. dubna**.

Nezbývá než doufat, že se situace zlepší natolik, že tento fotografický skvost budou moci návštěvníci vidět na vlastní oči. Sám autor slíbil natočit i krátké video, ve kterém všechny zájemce alespoň virtuálně po výstavě provede.

Volání dálek – 30 let výzkumů ZooGeos, to je výstava připravená v Malých výstavních síních. Jak již název napovídá, jejím obsahem bude 30 let

Z výstavy Volání dálek – 30 let výzkumů ZOOGEOS

Svatopluk Civiš - Struktura krásy, foto PM

cestování po celém světě za poznáním přírody se společností muzejních zoologů ZooGeos Bohemia, jejímiž členy jsou i zoologové Prácheňského muzea – **Karel Pecl a Jiří Šebestián**. Zoogeos za 30 let své existence uskutečnil 15 velkých expedic za poznáním přírody do nejrůznějších atraktivních destinací. Na písecké výstavě bude pozornost zvláště upřena na poslední pětiletý projekt, který byl zaměřen na výzkum zvířat v málo probádaných balkánských zemích. Řada fotek, ale i přírodnin, výrobků domorodých obyvatel, stylové upomínkové předměty či exotické ukázky místních peněz budou k vidění až **do 25. dubna**.

Chodba knihovny muzea se stává mekkou fotografických experimentátorů. Tentokrát bude kouzelníkem za objektivem **Svatopluk Civiš**, který zde představí sérii s názvem **Struktura krásy**. Fotografie S. Civiše, jinak profesora fyziky na Fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské ČVUT v Praze, přinášejí z přírody a jejího mikrosvěta „expresionistické obrazy“ konkurující abstraktnímu malířství. Svědčí o nikdy nekončící touze člověka nalézt neobjevené, zachytit pomíjené, a vše přetavit pomocí nové vizuality do tradiční podoby závěsného obrazu. Rafinovaná dokonalost abstraktního světa bude návštěvníky ohromovat až **do 5. dubna**.

VAŠE PRÁCHEŇSKÉ MUZEUM

13. MŠ Písek má speciální třídu pro děti s poruchou řeči a komunikace

Při 13. MŠ na sídlišti Jih v Písku funguje speciální třída zřízená podle §16 školského zákona, která je určena prioritně dětem s poruchou řeči a komunikace z Písku a okolí.

Péče v této třídě zajišťují dvě speciální pedagožky a asistent pedagoga. Úzce spolupracují s SPC při ZŠ logopedické v Týně nad Vltavou a klinickými logopedkami. Zvýšený individuální přístup k dětem je umožněn sníženým počtem zapsaných dětí (12). Ten umožňuje dobře poznat potřeby každého dítěte a věnovat mu cílenou pozornost.

Speciálně pedagogická práce je zaměřena na rozvoj komunikačních dovedností, sluchových a zrakových dovedností, rozvoj motoriky (hrubé,jemné, grafomoriky) a sociální a emoční zralosti. Děti jsou zapojeny do všech projektů a aktivit MŠ. Vzdělávání probíhá podle vzdělávacího programu celé MŠ, do kterého je přidána logopedická péče. Třída je vybavena množstvím zajímavých pomůcek a materiálů motivujících děti k rozvoji ve všech oblastech. V případě zájmu je možné třídu navštívit, po telefonické konzultaci, a domluvit se na dalším postupu.

Kontakt na 13. MŠ: tel. 730 189 148, e-mail: 13.ms@zsjanahusa.cz, web: www.13mspisek.cz.

Bc. JAROSLAVA GROSSMANNOVÁ,
vedoucí učitelka 13.MŠ

Když ukážeš, že se bojíš, už nikdy tě nepřestanou strašit

Moc rád vzpomínám na svá mladá léta a na čas strávený u svých babiček. Obě bydlely na vesnici v klasických venkovských chalupách o dvou obytných místnostech. Kuchyně, kde se odbýval veškerý denní život, a sednice, která sloužila jako ložnice a úložna všeho potřebného pro život. Každá z těchto chalup měla ještě zádveří, kterému se říkalo síň. V tehdejší době (a věřím, že mnohde ještě dnes) nebyly záchody uvnitř domů – nacházely se venku na dvorku, většinou vedle hnojiště, a byly to dřevěné budky s příčným prknem a otvorem na zadní partie. Prostě „kadibudky". Na jaře, v létě a na podzim nebylo chození na takový záchod problém. Horší to bylo v zimě, když udeřily mrazy – a pro nás malé kluky hlavně v noci. Tehdy nám babička dávala do síně kýbl s vodou, abychom nemuseli běhat potmě ven. Když jsme povyrostli a sháněli se v noci po vědru, řekla babička: „Přece byste se nebáli jít ven! Kdo se bojí, sere v síni."

Obavy z nebezpečnosti vakcín pro lidské zdraví jsou podle mne zbytečné, ale problém je s jejich účinností, není jisté, jestli budou stačit na všechny mutace viru, nevíme, zda jen zlepšují těžký průběh onemocnění, nebo zabraňují i dalšímu šíření nákazy... Otázek je stále mnoho. Naprosto evidentní je ale jedno. Česká republika je nejhorší „covidárium" z celé Evropy. Patříme k zemím s nejvyšším počtem nakažených na sto tisíc obyvatel, máme vysokou úmrtnost a kapacita zdravotnických zařízení a péče se přibližuje ke svým limitům. Opatření vlády Andreje Babiše se míjejí účinkem i proto, že lidé už vládě nevěří. Zmatků, protichůdných nařízení, bezradnosti bylo dost – a bez výsledku.

Oprávněně se tak mluví o ztrátě důvěry v instituce a stát. Pravidla nezabírají, nikdo je už nechce dodržovat. Nedodržuje je ale ani samotný Babišův kabinet – a to bezprecedentně. Vláda před dvěma týdny ztratila podporu poslanecké sněmovny, když jí poslanci nedovolili prodloužit nouzový stav.

Když vláda selže a prohraje tak důležité hlasování, měla by podat demisi, nebo alespoň znovu požádat o vyjádření důvěry. Pokud to neudělá sama, má vyvolat hlasování o důvěře opozice. Nestalo se ani jedno. Andrej Babiš nikdy sám neodejde, to sám prohlásil mnohokrát, ani za cenu narušování ústavního pořádku, za což lze jistě obcházení vůle sněmovny považovat. A opozice by se sice Babiše ráda zbavila, ale politickou odpovědnost za zemi zmítanou pandemií přijmout nechce.

Prostě, jak říkala babička – kdo se bojí... A tak čtyři dny poté, co Babiš s podporou hejtmanů vyhlásil „nový" nouzový stav, pomohly hlasy komunistů schválit rekordní deficit státního rozpočtu 500 miliard korun, a to ve stavu legislativní nouze.

Andrej Babiš na začátku svého premiérování prohlásil, že povede stát jako firmu. Firma „Stát" je ale vedena špatně a patří k nejhorším v Evropě. Co by tedy měli udělat její akcionáři – voliči? Za normálních okolností odvolat neúspěšné vedení a zvolit nové. Za normálních okolností se tak ve firmách děje. Není to vždy tak, že by nové vedení bylo o mnoho lepší, ale lidé uslyší jiné hlasy, přijdou nové podněty a tím zbystří pozornost a mají-li slova nového vedení hlavu a patu, začnou dělat, co se od nich žádá. Po změně by všichni jeli na novou energii nového vedení, které by muselo ukázat, že má erudici a odvahu. To samozřejmě není jednoduché...

Je tomu tak, jak píšu v titulku: Když ukážeš, že se bojíš, už nikdy tě nepřestanou strašit. A poslední, co bych chtěl napsat, je parafráze slov T. G. Masaryka: „Nebát se (covidu) a nedovolit (Babišovi) krást!"

ZDENĚK BENEŠ

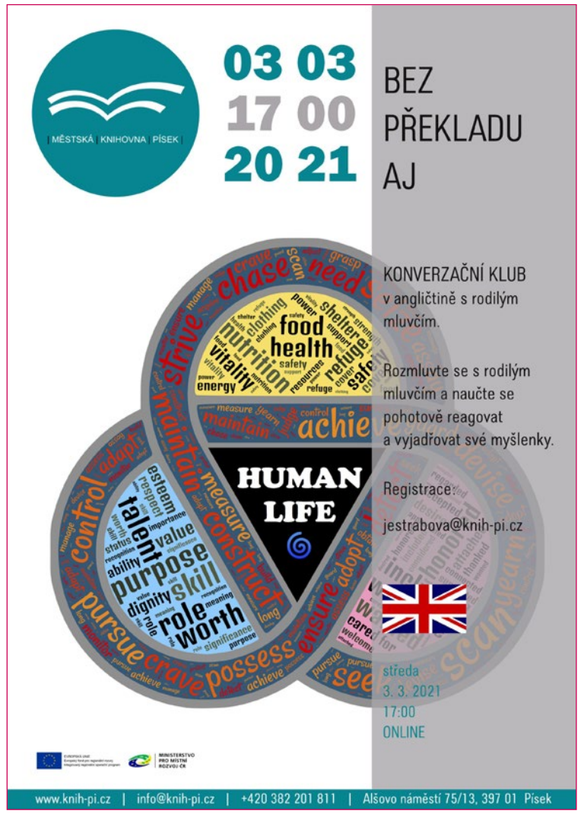

Mezi Paříží a Pískem II. Jiří Slavíček

V cyklu textů, které pro Písecký svět pod tímto názvem připravuji, cestuji v čase, kdy mnoho let probíhala „horká linka" mezi francouzskou metropolí a jihočeským maloměstem. Fungovalo to skvěle!!

Jiří Slavíček před pařížským legendárním knihkupectvím Shakespeare. Foto G. Klaban

V prvním textu to byla vzpomínka na Prokopa Voskovce, s nímž jsem započala dlouholetou anabázi výstavních česko-francouzských výstavních projektů a literárních zastavení. Tentokrát to je vzpomínka na Jiřího Slavíčka – žurnalistu, se kterým mne Prokop Voskovec seznámil na slavnostním večeru u příležitosti květnového osvobození, pořádaném každoročně na Českém velvyslanectví v Paříži. Ten večer strávený ještě ve společnosti Jiřího Koláře předznamenal naše dlouholeté přátelství. A vzpomínky jsou to více než barevné.

Jednou mne napadlo, že bychom pro písecké noviny (tehdy Písecké postřehy), psali francouzsko-české fejetony z oblasti kultury, v níž máme, hluboko zpětně do historie, vzájemné bohaté kořeny. Jiří radostně tuto nabídku přijal, bude to zábavné pro oba, řekl, a těšili jsme na to. Jiří napsal první úvodní dva texty, na které měly navazovat moje odpovědi. Nestalo se. Jiří zanedlouho náhle opustil tento svět – připravené texty zveřejním aspoň takto:

„Existují různá místa, která má každý z nás zakotvená nejen ve své citové paměti, ale i ve svých vzpomínkách, která nám za to, na oplátku, pomáhají číst současnost a snad i posuzovat, samozřejmě zase po svém, co nám přinese budoucnost. V mém případě patří mezi ta první nejstarší pařížský most, který se samozřejmě „po pařížsku" jmenuje Nový – tedy Pont Neuf, který překračuje řeku Seinu nadvakrát – nejdřív se zastaví na ostrově Cité, kde byl mimo jiné celá léta uctíván ve zdejším německém antikvariátu Pražák Franc Kafka, a teprve potom se ten most vypraví na druhý břeh – a jak řekl básník při svém návratu do Písku: „A je to Písek, je to zas on..." Na to se prostě musí myslet, pokud na tomto mostě stojíte – vždyť je to jasné – pařížský Pont Neuf si vzal za model pražský most Karlův a jeho starší bratr je přece ten náš starý most písecký... A kruh vzpomínek zůstává otevřen... Třeba i tomu, co pro mne navždy zůstane tou nejmilejší záhadou – jak k tomu vlastně došlo, že Prácheňské muzeum už léta navazuje nitky a vystavuje právě české umělce z Paříže, ale i z celé Francie – slovo má paní Irena…"

„Dějiny Písku nás učí, že ne nadarmo se naší Otavě říká „řeka zlatonosná", vždyť v Prácheňském muzeu na Velkém náměstí je vystaven mlýnský kámen ze zlatorudného mlýna, a naše město zlatonosnému písku dokonce dluží své jméno a dlužno dodat, že mnozí moderní zlatohledači tomu věří dodnes – bohužel neznám poslední statistiky sdělující, kolik zlata se tady třeba loni vytěžilo, ale co mne ve zprávách o řece Otavě mile překvapilo ještě víc, jsou zprávy o tom, že je rok od roku čistší – což optimistům dovoluje věřit i tomu, že se sem snad jednou vrátí i škeble perlorodky... Nitky česko-francouzského přátelství pořád užitečně připomíná písecká ulice pana profesora Denise... Na píseckém gymnáziu učí jazyk francouzský belgičtí učitelé – vzdělaná Evropa opět nesměle klepe na dveře. Umělecký všeuměl Jiří Kolář sice pochází z Protivína, ale přece to z Písku není daleko a o tom, kolik nadaných Písečáků a Jihočechů mělo co činit s dnešní Francií, vám poví paní Irena..."

Už jsem nepověděla. A tak mne v krátkém čase opustili dva vzácní přátelé. Prokop Voskovec 9. února a Jiří Slavíček 3. března 2011.

Jiří Slavíček (vlevo) zahajuje výstavu Antonínu Sládkovi (2005), foto V. Komasová.

Kromě naprosto nesdělitelných vzpomínek mám v knihovně několik titulů z Jiřího knihovny, jeden malý obrázek a starou lavici z chaty, kterou po smrti svojí matky prodal. Dům v Žižkově ulici, ve kterém jeho maminka bydlela a kam za ní často po roce 1989 z Francie jezdíval, jsme Jiřímu s mým manželem pomáhali vyklízet, když se rozhodl k jeho prodeji.

Každoročně se v Paříži pořádá takzv. „Memoriál Jiřího Slavíčka", kdy se sejdou jeho přátelé a společně v oblíbených Jiřího restauracích při dobrém jídle a víně, ne se smutkem, ale radostně, tak jak by si to Jiří přál, zavzpomínají a prožijí vzájemné příjemné chvíle. Iniciátorem těchto setkání je Jan Lacina (režisér TV pořadu „Krásný ztráty") a bývalý majitel stejnojmenné pražské literární kavárny. Tam také Jiří Slavíček pokřtil svoji knihu „Bašta mezi žabožrouty" (2009), kterou s ním formou rozhovoru připravila Petra Svoboda (hudební publicistka, reportérka týdeníku Reflex, kulturní redaktorka časopisu Týden a absolventka scénáristky FAMU). V Písku jsme s Jiřím Slavíčkem zahájili v galerii Prácheňského muzea výstavu malíře Antonína Sládka, žijícího dlouhé roky v Paříži, besedu v Prácheňském muzeu a rovněž tak v literární kavárně RW café.

Jiří mne také se seznámil s ředitelem Českého centra v Paříži, který mně zásadně pomohl ve věci

Mezi Paříží a Pískem II. – Jiří Slavíček

pojištění výstavy Jiřího Koláře, kterou jsem připravila pro galerii Prácheňského muzea. Byl také hostem na píseckém filmovém festivalu „Festival nad řekou“(viz fotografie). Ale o Michaelu Wellnerovi Pospíšilovi a jeho výstavě fotografií v Prácheňském muzeu podrobněji v některém z dalších textů.

„Jiří Slavíček, v Česku proslulý pařížský novinář, někdejší spolupracovník sborníku Svědectví Pavla Tigrida a dlouholetý zpravodaj Svobodné Evropy s pseudonymem Adolf Bašta. Zároveň dlouholetý noční editor Radia France.

Komentáře Jiřího Slavíčka se zjevovaly v českých médiích vždy, když se ve Francii něco důležitého semlelo, byl totiž znalcem francouzských poměrů, které dlouhodobě sledoval. Jeho proslulost se týkala několika oblastí, z nichž na prvním místě by on sám jmenoval svou vášeň k vínu a dobrému jídlu, ať už šlo o vybrané francouzské speciality či česká jídla a dezerty, které v Paříži nemají.

Nicméně to, co ho činilo výjimečným, byla svérázná vzdělanost, stylová výřečnost a obrovská společenská potřeba sdílet své kulturní, sociální i politické znalosti s druhými formou bonmotů, překvapivých point a vtipných historek. To vše patřičně zúročil i v rozhlasovém éteru, ať už referoval o nejvyšších státních záležitostech či o proměně parfémů cestou v autobusu 83, který projíždí sociálně odlišnými čtvrtěmi Paříže. Známý byl i tím, že se znal s kdekým a svými kontakty a znalostmi nezištně pomáhal svým mladším kolegům.

Paříž jako místo emigrace zvolil v roce 1968 paradoxně téměř náhodou, a nikdy toho nelitoval. Naopak tvrdil, že „český ostrůvek“ v Paříži, kam počítal umělecké a intelektuální emigranty, je rozhodně češtější než to, co zbylo po komunismu u nás. Za své největší mentory považoval Pavla Tigrida a manžele Dubinovi, přičemž rád dodával, že nejzajímavější Čechy potkal v zahraničí a ty nejúžasnější v Paříži. Prý z mostu viděl i stařenku Toyen skákat panáka na špičce ostrova Svatého Ludvíka.

Miloval a dokonale znal Paříž, včetně mnoha zastrčených, romantických zákoutí, a dalo se mu věřit, že je tam méně restaurací, kde nebyl, než těch, kde byl. Svým způsobem se stal nejznámějším Čechem žijícím v Paříži, protože Čechů, které městem nad Seinou provázel a pomáhal jim se zorientovat v místní společnosti, jsou tisíce. Jeho společenskost se mu stala málem osudnou, nicméně chátrající tělo lékaři dokázali dát dohromady a dopřáli mu čestně se rozloučit s prací nočního šéfa zpravodajství v Radio France a odejít do důchodu.

Myslím, že největší radost by Jiřímu udělalo, kdyby někdo povolaný otevřel v Paříži jedinou, skutečně stylovou českou restauraci a pojmenoval ji U Slavíčka. A kdyby tam měli koprovku a jihočeský mlynářský štrúdl s mákem, byl by nekonečně dojat“.

/ Petra Svoboda/Bašta mezi žabožrouty, Lidové noviny 2000 /

Ano, za těmito slovy si pevně stojím. Nebylo větší radosti, než s Jiřím Slavíčkem procházet Paříží, poslouchat jeho zasvěcené komentáře kulturní, společenské i politické, podané vždy s nezaměnitelným humorem a korunovat den v jedné z mnoha oblíbených Jiřího restaurací u dobrého jídla a dobrého vína. Kdykoliv je na mém stole francouzské víno, pozvedám sklenku s myšlenkou na Jiřího.

Přijde Jiří Slavíček do nebe a u brány ho zdraví Svatý Petr. „To je geniální,“ zvolá Jiří. „Co si spolu dáme k jídlu, monsieur? Tedy hlavně abychom zjistili, co vynikajícího k tomu budeme pít!“ „Désolé monsieur. Nejprve vás čeká očistec. Musíte dokončit všechny věty, které jste kdy začal.“ „Merde!“ vyděsí se Jiří, až se mu čelo orosí. „Bez aperitivu?“

IRENA MAŠÍKOVÁ KONŠTANTOVÁ

Únorové zamyšlení z Athelasu: Každá minuta je cenná

Není jednoduchá doba. Mnoho lidí trpí, mnoho lidí se trápí. Neviditelný a nevypočitatelný vir hýbá světem. Děti nejsou ve škole, obklopuje nás aura všech možných pravidel, omezení, naučili jsme se nosit roušky, bojíme se o sebe a své blízké, všechno je tak nějak jinak. Jinak, než bychom si přáli, jinak, než jsme zvyklí. Občas jsme soucitní a laskaví, občas s námi všemi cloumá vztek a frustrace - a je to tak úplně v pořádku.

A navzdory všemu, co svět nyní zažívá, naše práce je pořád stejná…za některými dveřmi člověk, kterého v tuhle chvíli ani neznáte, je na konci své cesty životem. Leží ve své posteli, má kolem sebe svou rodinu, své blízké a milované. A pomalu umírá. Venku zuří boj o covidová čísla, o statistiky a finance, o návrat dětí do škol. Zprávy vysílají informace o vakcínách. Všechno se to děje tak rychle, všechno se každý den mění… a za jedním z těch rozsvícených oken svítí tlumené světlo a je tam KLID a téměř nic z těch světových bouří tam nedoléhá. A když stojíte na ulici, pomyslíte si: „Tam za tím oknem je spolu nějaká rodina…“ DOMA.

Cítí vůni polštáře, teplo ruky svojí vnučky, známý hlas manžela. Cítí dotek sestřičky, kterou už dobře zná – vždyť za ní už pár týdnů chodí. Dostane napít, trochu se usměje, z rádia hraje tichá hudba a kočka vrní na křesle. I takhle někdy končí život. DOMA. Ve vlastní posteli. Mezi těmi, které máme rádi. Každá minuta je drahocenná tak, jako nikdy před tím. Ne, není to žádná idyla. Žádná romantika. Vždycky je to nezměrně těžké pro všechny. Na konci života přece visí ve vzduchu loučení a strach ze ztráty. Ale taky je v tom láska. Hromady lásky. Odvaha. Odhodlání doprovodit toho, koho mám rád a s kým jsem sdílel život. Přát si pro něj klid, úlevu od bolesti, péči skvělých lékařů a andělských sestřiček. A to všechno lze. To všechno umíme v Athelasu poskytnout.

Proč píšeme tahle slova? Protože je pro nás velmi důležité, aby se o nás a o naší práci dozvědělo co nejvíce lidí tady na Písecku. A když se někdo blízký dostane do téhle těžké životní situace, aby věděl, kam se může obrátit. Že vyslechneme, že poradíme, že pomůžeme hledat a najít řešení. A že pro nás je každá minuta lidského života – života našich pacientů – cenná a důležitá. Chceme, abyste věděli, že existuje tým lékařů a sestřiček, psychologů, terapeutů, sociálních pracovnic a duchovních, kteří umí zajistit tu nejlepší péči pro nemocného pacienta – u něj doma. V jeho posteli. Na jeho polštáři. A to je mnohdy víc, než si všichni umíme představit.

Domácí hospic Athelas

Jsme tady na světě proto, abychom pomohli pacientům, kterým už nelze vrátit zdraví, prožít závěrečnou část svého života DOMA. Také poskytujeme pečovatelskou službu lidem, kteří si přejí zůstat doma a už nemají sílu se o sebe postarat sami. U nás v Písku, v Milevsku a všude možně okolo.

Domácí hospic Athelas Písek
774 85 84 87
kontakt@hospic-pisek.cz
www.hospic-pisek.cz

Prosíme, pomáhejte nám pomáhat

Jestliže se rozhodnete podpořit všechny ty andělské sestřičky, skvělé lékaře, paní psycholožku Sylvu, pana kaplana Miloše, naše milé sociální pracovnice Aničku a Peťu i všechny ostatní, kteří pracují v domácím hospici Athelas, s každou korunou, kterou pošlete, darujete cenné minuty péče těm, kteří si přejí zůstat doma a odejít z tohoto života ve své posteli.

Číslo účtu: **8491450001/5500** – prosíme, pošlete nám své kontaktní údaje, moc rádi bychom vám osobně poděkovali. Z celého srdce.

KATEŘINA LITERÁKOVÁ

Káně lesní, pták roku 2021, kterému fandím od dětství

Výbor České společnosti ornitologické každoročně určuje ptáka roku. Vždy se jedná o druh, na který je z nějakého důvodu potřeba zaměřit pozornost veřejnosti. Letos byla vybrána káně lesní. To mne potěšilo, protože pro mne má tento dravec osobní význam. Od jistého dne z mého dětství mu fandím…

Káně lesní, portrét. Foto: Karel Pecl

Stalo se to v srpnu, když mi bylo třináct. Táta pocházel z valašské vesnice – Bylnice. Opustil Moravu a ještě spolu s jedním ze svých bratrů přesídlil do hlavního města. Jako městské dítě jsem o prázdninách vždy na nějaký čas opouštěl městskou divočinu Letenské pláně a Stromovky (a v roce 1958 to ve srovnání s dnešním stavem v podstatě divočina byla) a poznával skutečnou přírodní divočinu valašských kopců. Další z tátových bratrů, strýc Pepa, zůstal v rodné vesnici. Měl dva syny, jen o málo starší než jsem byl já. S nimi jsem pásl krávy a kozy, lovil do ruky pstruhy ve Vláře a toulal se přírodou. Strýc choval včely, drůbež a nutrie. Byl také myslivec. Jednoho dne usoudil, že mám již věk na to, abych se s ním mohl vydat na noční lov. Cílem bylo ulovení divočáka. Byl jsem nadšen. Takové dobrodružství snad nezažily ani Rychlé šípy. Vybavení dekami, chlebem a klobásami jsme se večer vydali po mostku přes Vláru na protější stráně s pasienkami lemovanými porosty stromů a keřů. Dům strýce byl v údolí na koci vsi, a tak měl strýc přímo z okna vypozorováno, kam divočáci rádi chodí. V křoví na vytipovaném místě jsme zalehli a dalekohledem obhlíželi okolí.

V tichosti jsme čekali a čekali. Už byla tma a stále nic. Bylo teplo. Měsíc nesvítil, takže moc vidět nebylo. Měl jsem uši našpicované, až jsem slyšel tep mé krve. V dáli na Slovensku byla bouřka. Blesky ozařovaly temná mračna, ale jejich hromové burácení nebylo slyšet. Co ale bylo slyšet, bylo chrápání. Strýc usnul. Párkrát jsem s ním zalomcoval a vyčítavě ho budil. Cítil jsem zodpovědnost. Vždyť jsme sem přišli ulovit kance? Po několika marných pokusech jsem to vzdal a usnul také.

Za svítání nás probudila zima. Strýc pochopil mé zklamání z nevydařeného lovu a chtěl to napravit: *„Víš co, když se to nepovedlo s kancem, půjdeme na holuby a budeme mít nedělní oběd.“* To mne potěšilo, protože byla naděje, že ještě nějaké lovecké dobrodružství zažiji. Na lov divokých holubů (holub hřivnáč) jsme se museli přesunout na místa s řídce rostoucími stromy. Představoval jsem si to jednoduše, budeme se procházet mezi stromy a tam, kde bude holub sedět na větvi, tam ho strejda střelí. Ale praxe byla jiná. Holubi byli velmi ostražití, a jakmile nás zaregistrovali, tak odlétali. V tu chvíli jsem pochopil praktický význam říkanky, která představuje slovní přepis jejich vrkání: *„Myslivec chudý, za bukem stojí, flintičku drží, bum!“* Z ní je zřejmé, že lovec se musí před holuby skrývat. To nám nešlo, a proto byly naše pokusy neúspěšné. Ale po nějakém čase jsme na jednoho méně pozorného narazili. Sice se pokusil odlétnout, ale plesknutí křídel ho prozradilo a strýc ho v letu střelil. Náhodou kolem padajícího holuba prolétávala káně, kterou jsme také vyplašili. Ta ihned zareagovala a nasměrovala svůj let k holubovi. Vtom padla druhá rána a k zemi se snášela i káně.

Zůstal jsem jako opařený. Střelit holuba, dobrá, nakonec by byl k jídlu, ale proč zabíjet káni? To mne poznamenalo. Už jsem mysliveckému nadšení strýce nefandil. Tu káni jsem mu nezapomněl, protože jsem její smrt považoval za zbytečnou. Ale právě tento zážitek způsobil, že jsem se pak, už jako muzejní zoolog, snažil dravce chránit. Myslím, že i strýc z té neuvážené střelby neměl dobrý pocit, protože když ve stáří s myslivostí skončil, věnoval mi svou rytinami zdobenou brokovnici. Důvod k tomu měl, protože já se také stal myslivcem. Důvod byl profesní. Členství v mysliveckém svazu bylo možností, jak se v 80. letech daly aktivně získávat objekty pro muzejní sbírky a také se věnovat sokolnictví. Mimo vlastní odstřel bylo možné získat savce a ptáky jen jako náhodné úhyny.

Nebyl jsem členem žádného mysliveckého sdružení, ale stal jsem se stálým hostem Mysliveckého sdružení Chyšky, kde byl hospodářem Jarda Pintner. S ním a s dalšími členy jsem se seznámil, když jsem jim v místním kulturáku přednášel o ochraně přírody. Po přednášce jsem u piva zjistil, že v jejich „horském“ loveckém revíru je tak málo drobné zvěře, že hony jsou víceméně spíše procházkou přírodou a společenskou záležitostí než snahou o co největší úlovek. Na výřadu bývalo vždy pár bažantů a zajíc jen vzácně. Náplní členů tohoto sdružení bylo tedy spíš starost o zvěř a její ochrana před liškami. Další činností byla snaha o umělý odchov bažantů a jejich následné vypouštění do revíru.

Káně lesní v letu. Foto Andreas Trepte/Wikipedia

Znal jsem hluboce zakořeněný názor, že co má zahnutý zobák, musí dolů. Tomu jsem chtěl zabránit (motivovala mne vzpomínka z dětství), a tak mne napadl experiment, který vycházel z předpokladu, že pokud v dobách zimní nouze dravce nakrmíme, alespoň částečně ochráníme bažanty i zajíce. Jardu Pintnera jsem nemusel dlouho přesvědčovat. Neznal jsem jiného myslivce, který by absolvoval hon s flintou na rameni a každého bažanta, který před ním vylétne, nebo zajíce, který vyběhne, by pozdravil smeknutím klobouku. V roce 1978 jsme podpůrnou akci naplánovali a vyrobili dvě dřevěné krmné plošiny. Ty jsme umístili na dvou místech revíru na stromy. Místní myslivci ze sdružení zajistili pravidelný odběr výsekového masa a železný sud pro jeho skladování. Jarda vedl kroužek mladých zájemců o myslivost. Přikrmování dravců se tedy stalo jednou z náplní tohoto kroužku.

Třicet metrů od jednoho krmidla byl umístěn bažantí zásyp. Záměrem bylo zjistit, jestli se dravci spokojí s předkládaným krmením, nebo budou i přesto útočit na bažanty. Pokus byl zahájen 2. ledna 1979. Týdně bylo na krmných plošinách předkládáno po 6 kg výsekového masa. Děti z kroužku sledovaly návštěvnost krmidel. Jak jsme předpokládali, nejčastějšími strávníky byly káně lesní. Při kontrole 28. ledna mohly děti pozorovat, že krmící se kaňata si nevšímala bažantů v nedalekém zásypu. Já vím, že káně nemá výbavu pro ulovené dospělého bažanta, ale potřeboval jsem o tom přesvědčit myslivce, zvlášť ty mladé budoucí. Dokladem toho, že se akce mezi myslivci ujala, byla pomoc pražského člena místního sdružení, který jezdil o víkendech na chalupu do Podchyšské Lhoty.

Pokračování na str. 20

Káně lesní, pták roku 2021, kterému fandím od dětství

Dokončení ze str. 19

Jako řidič náklaďáku u Masny Praha měl možnost získávat vnitřnosti a odřezky masa z nucených výseků. Ty vozil do Chyšek , čímž pomáhal doplňovat zásoby krmení.

Experiment byl fyzicky i časově náročný, a tak následující zimu 1979 až 1980 už neprobíhal pravidelně a na jaře jsme ho ukončili. Nicméně si myslím, že svůj účel splnil. Pro mne to byla jakási splátka dluhu za zbytečně střelenou káni, pro myslivce z Chyšecka cesta k poznání života kání i pochopení, že to nejsou dravci, kteří mají schopnosti ulovit zajíce nebo bažanta. Jiná je výbava jestřába, ten na to má, ale i ten, když má potravu „na talíři“, tak se nebude namáhat, aby ulovil tu živou. Abych místní přesvědčil k ochraně kání, dokonce jsem přivezl muzejní preparát káně a na něm jsme dokládal, jak tenké prsty a krátké drápy má a tím pádem nemůže ohrozit bažanta, a už vůbec zajíce. Paradoxem bylo, že poté na jednom z honů káně sebrala ze země právě střeleného bažanta a odnesla ho, a to před zraky myslivců. A nikdo ji nestřelil. Kdyby chtěli, tak mohli, já u toho nebyl, tak bych se nic nedozvěděl. To jsem považoval za svůj úspěch.

Ve srovnání s jinými našimi dravci je káně takový užitečný trouba, který lidem vlastně pomáhá. Živí se především hlodavci a těch je na polích čím dál víc. O tom, jak nemá na agresivnější živočichy, svědčí příběh z pátku 16. ledna 2004. Jedna rodina v Budičovicích si naplánovala na víkendový oběd domácího králíka. Vnitřnosti po vyvržení tradičně hodili na kompost ve dvoře. Protože už několik dní mrzlo a v krajině ležel sníh, zlákala masitá přesnídávka hladovou káni. Přistání vetřelce neuniklo šéfovi dvora, kohoutovi. Ten okamžitě zaútočil. Rodina souboj na život a na smrt zaregistrovala, kohouta odehnala a káni v šoku a se zraněným křídlem zachránila. Protože si s ní nevěděli rady, zavolali na policii do Protivína. Ti na tom byli podobně, a tak zavolali mně. Já je nasměroval na Záchrannou stanici živočichů Makov, kde ptáka ošetřili. Zranění nebylo nijak vážné, a tak káně byla už po třech dnech vyléčená a bylo možné ji vrátit do přírody. Před tím mi Libor Šejna volal, jestli bych ji nechtěl okroužkovat. Chtěl jsem, a tak jsem ihned přijel a káni s kroužkem jsme vypustili. O jejím dalším osudu nic nevíme. Může to být i tím, že po těch zkušenostech odlétla někam daleko, co nejdál od budičovického kohouta. Doufejme, že ještě dnes někde létá.

Káně lesní je mezi našimi dravci taková popelka. Chybí jí vznešenost orlů, ostrozrakost a rychlost sokolů i dravost krahujců a jestřábů. Zatímco většina ze zmíněných dravců se aktivně honí za potravou, ona většinou sedí u hraboší nebo myší díry, čučí a čeká, až něco vyleze. Tento nejobvyklejší způsob lovu potravy jí také dal starší pojmenování – myšilov. Je to jediný náš dravec, kterého mohou lidé ve svém okolí běžně pozorovat. Posedává na stromech kolem silnic, na keřích mezí i na sloupech elektrického vedení. Možná právě proto měli lidé v minulosti dojem, že je přemnožená a že jako dravec snižuje počty drobné lovné zvěře. V praxi jsem to zažil jako aktivní myslivec v 80. letech. Myslivci jeli nebo šli do práce a viděli káni, vraceli se po práci domů a viděli káni. Když se jich pak sešlo víc a každý se svěřil se svými zjištěními, rázem bylo kání příliš mnoho. Když se k tomu přičetl ještě dříve zažitý názor, že co má zahnutý zobák, to musí k zemi, byl postoj myslivců vůči káním zřejmý.

Bezpečný sloup typu „pařát“. Foto: Karel Pecl

Ale to už je jen historie. V současnosti jsou pro káni větším nebezpečím než odstřel sloupy elektrického vedení. Rovná ramena vedení jsou při dosedání nebo startu důvodem úmrtí elektrickým proudem. O této problematice se ví a rozvodové organizace vstřícně spolupracují na řešení novými bezpečnějšími sloupy typu „pařát“ *(viz foto)*. Ty bývají nově ještě doplňovány dosedacími rameny pod dráty vedení. Jen rychlost výměny sloupů není tak vysoká, jak by bylo třeba.

Dalším významným nebezpečím pro káně jsou otravy. Ty jsou sice primárně zaměřeny na orly mořské *(viz foto dole)*, ale protože i káně se příležitostně živí úhyny, umírají na otravu i ony. Ještě jsem neměl dopsaný tento příspěvek, když mi 7. února 2021 mi přišla internetová zpráva od kolegy ornitologa z Plzeňska o nálezu čtyř mořských orlů otrávených u Velkého Boru nedaleko Horažďovic. Tolik otrav v jedné oblasti předpokládalo jeden zdroj. Ornitologové pátrali po příčině a nalezli ji na hnojišti s odpady z jatek. *(O dalším případu píšeme na následující straně)*

Je paradoxní a smutné, že tento surový a lidsky hrůzný čin byl spáchán jen několik dní poté, co byl jeden z našich dravců vyhlášen jako pták roku. Otravy karbofuranem totiž neohrožují jen orly, na otrávených újedích mohou zemřít i další dravci, včetně kání. Ale i šelmy včetně psů a koček i domácích.

Na závěr se přimlouvám, aby vzala veřejnost káňata na milost. Neškodí, dokonce pomáhají lovem hlodavců. A když je v tom ještě podpoříme, třeba instalací berliček do polních kultur, bude jejich užitečnost ještě vyšší. Za sebe i káně děkuji za pochopení.

KAREL PECL,
spolupracovník Prácheňského muzea a Záchranné stanice živočichů Makov

„Výřad“ čtyř otrávených orlů mořských z Klatovska. Foto archiv Záchranné stanice Plzeň.

Případů otrávených volně žijících zvířat přibývá

To, co se v poslední době děje na více místech České republiky, jsou závažné krutosti, které se opakují a mohou se vyskytnout kdekoli i na Písecku. Považujeme za důležité na ně upozornit.

Jak poznat otrávené zvíře?

Na otrávených zvířatech nenalezneme žádné charakteristické příznaky, u ptáků může být vodítkem typická poloha se svěšenými křídly a hlavou, s křečovitě sevřenými pařáty. Zvířata obvykle hynou náhle a v dobré tělesné kondici. Konkrétní příznaky nalézáme až při pitvě, ale také ty jsou nespecifické. Pravidelné je překrvení téměř všech vnitřních orgánů a přítomnost zbytků potravy v žaludku, u ptáků často i ve voleti. Jedinou spolehlivou cestou ke zjištění otravy je provedení chemické analýzy. Tu provádí některé specializované státní veterinární ústavy ze vzorků (obvykle obsah žaludku, volete, játra), které jsou z těla uhynulého živočicha odebrány.

Jak poznat otrávenou návnadu?

Traviči používají jako návnadu kusy masa, vnitřnosti, uhynulou drůbež a domácí zvířata, ryby, ale i zastřelené dravé ptáky. Můžeme se setkat i s navrtanými vejci s dírkou zakápnutou voskem. Otrávenou a neotrávenou návnadu od sebe běžně odlišit nelze. Avšak předkládání jakýchkoliv návnad do přírody je podle našeho právního řádu nezákonné (přestože návnady se běžně používají např. k lovu prasat – hromada ryb u posedu je mnohem méně podezřelá než kapr donesený doprostřed pole).

Co dělat v případě podezřelého nálezu?

Na nic nesahejte! Nedotýkejte se návnady ani mrtvých zvířat, zabraňte v přístupu dětem a domácím zvířatům. Nepoškoďte stopy na místě nálezu (s ničím nehýbejte, nešlapte zbytečně okolo).

Zdokumentujte! Je-li to možné, vše vyfotografujte, nafilmujte, nebo alespoň zakreslete. Ohlašte neprodleně nález České společnosti ornitologické na tel. **606 412 422** , Klára Hlubocká, případně **773 380 285**, Zdeněk Vermouzek. Čím dříve se k nálezu dostanou povolané osoby, tím je větší šance na dopadení pachatele.

Policisté pátrají po pachateli, který u obce Sedlice v CHKO Brdy otrávil jedovatými návnadami nejméně 20 živočichů. V pátek 19. února byl nalezen uhynulý dospělý jedinec orla mořského, v sobotu pak další zvířata. Pravděpodobně šlo o otravu karbofuranem.

Odborníci přijmou vaše oznámení, zaznamenají lokaci a podrobnosti nálezu a poskytnou rady, jak dále postupovat. Pro relevantní nálezy přijedou na místo, prohlédnou nález, prohledají okolí s nasazením vycvičených psů, a pokud se podezření na otravu potvrdí, zařídí další kroky včetně předání policii. Jen v některých výjimečných případech, kdy není možné přijet na místo, je předání nálezu koordinováno na dálku.

Zpracováno podle materiálů České společnosti ornitologické (ČSO)

Odmítnutý tanečník

Sedím v obývacím pokoji, je leden, jeden z těch dnů, kdy se mi chce sedět doma a pozorovat, co se děje venku, fouká a létají listy, občas sněží, občas prší… Někdo by řekl, že do takového počasí by ani psa nevyhnal a faktem je, že pravidelní pejskaři se svými mazlíčky dnes opisují ty nejkratší okruhy… Moji pozornost však upoutává lipový plod, třepetající se ve vzduchu. Každý z nás snad někdy viděl padat tu kuličku s podlouhlým listem, která se točí jako o život. Tenhle konkrétní plod vypadal, že si to vyloženě užívá, stoupal a klesal na vzdušných proudech a vychutnával si svou jedinečnost. Na dnešním šedém jevišti byl jediný svého druhu. Mezi měkkými vločkami a bílou mlhou byl jako pěst na oko. Tančil a třepetal se zde sám. Potleskem mu bylo pleskání kapek o silnici a chodníky, křoví mu dělaly mohutné opadané lípy, světlo měl dobré, choreografie byla taky povedená a výkon neuvěřitelný. Tenhle malý lipový kousek se zde točil rychlostí, jakou ani ten nejlepší tanečník nevyvine. Z mého pohledu si to užíval. Ale bylo to opravdu tak?

Když se odloučil od své mateřského větve, bylo jeho záměrem třepetat se po obloze sám? Nechtěl třeba utvořit velký houf lipových plodů a spadnout střemhlav přímo na zem? Možná, že se těšil na další plod, se kterým utvoří pár a budou se na jevišti točit spolu. A co když se pokusil přidat ke skupince a doplnit ji? Po předem určené trajektorii proletět městem a dopadnout v lese, mezi ostatní, a skupinka ho odmítla? Co když se onen lipový plod na chvíli svého letu spojil s dalším plodem a tvořili spolu roztomilou dvojici, která se ale rozpadla, protože ho onen druhý plod odmítl? Možná se po dopadu bude tvářit hrdě, že od začátku plánoval být sám, ale možná taky sklopí hlavu a přizná, že je zklamaný. Nevím. Napadá mě tolik otázek, že se snad zvednu a půjdu ho pod ty lípy hledat.

Možná každý z nás někdy letí po šedé obloze sám, každý z nás bude jednou odmítnut, točit se po jevišti života samotinký a zmatený… To však jsou úskalí létání, tančení a třepotání se. Jako náš lipový tanečník se možná k někomu přidáme a on nás odmítne. Ke každému z nás, stejně jako ke každému semínku nebo lipovému plodu, bychom vymysleli na tisíc zklamání, odmítnutí, otázek a na tisíc odpovědí. Já jsem pravdivý příběh o lipovém plodu nenašla, ale nebylo by hezké zajímat se o příběhy těch semínek, se kterými žijeme? Které denně potkáváme? Které milujeme? Pojďme se navzájem angažovat na šedém jevišti našich životů. Zkusme někdy namířit reflektor své pozornosti na někoho jiného, na jeho příběh, na něco jiného, klidně i na ten poletující lipový plod…

ALŽBĚTA ČÁPOVÁ

PŘIŠLO MAILEM:

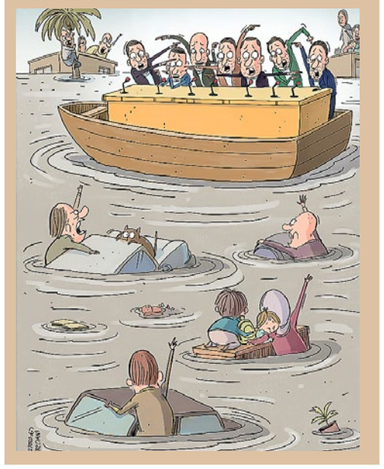

PÍSECKÝ SVĚT
účinná a levná tištěná i on-line inzerce,
6000 výtisků vždy obratem rozebráno!
Ceník inzerce na vyžádání
e-mail: inzerce@piseckysvet.cz
tel. 607 777 993

Vítáme a loučíme se v únoru

Narodili se:

9. 2. **Denise Sidorové**, Jetětice, syn **Matyáš Krystl**
10. 2. **Andree Bláhové**, Milevsko, syn **Matyáš Kloboučník**
10. 2. **Adéle Jurištové**, Volary, dcera **Natálie Pavlíková**
11. 2. MUDr. **Janě Junkové**, Bernartice, syn **Václav Junek**
11. 2. **Kateřině Dvořákové**, Milevsko, syn **Filip Šimek**
12. 2. **Žanetě Semrádové**, Veselí nad Lužnicí, dcera **Jessica Semrádová**
12. 2. Ing. **Jarmile Křivancové**, Strakonice, syn **Jáchym Křivanec**
12. 2. **Zdeňce Jančiové**, Prachatice, dcera **Viktorka Jančiová**
12. 2. **Simoně Müllerové**, Strakonice, syn **Václav Pašek**
12. 2. **Marcele Kočové**, Příbram, syn **Patrik Koči**
12. 2. **Janě Malkusové**, Drslavice, syn **Josef Švejda**
13. 2. **Markétě Šestákové**, Vodňany, syn **Petr Ira**
15. 2. **Olze Stoklasové**, Zadní Chodov, dcera **Julie Lohonková**
15. 2. **Lucii Hesounové**, Písek, dcera **Karolína Hesounová**
15. 2. Mgr. **Pavlíně Váchové**, Písek, syn **Adam Vácha**
16. 2. Ing. **Kateřině Kolářové**, Bernartice, dcera **Anna Kolářová**
16. 2. **Markétě Houškové**, Držov, dcera **Valerie Sládková**
16. 2. **Erice Psotové**, Znojmo, dcera **Anastázie Olga Psotová**
16. 2. **Anně Nejezchlebové**, Dolní Novosedly, syn **Adam Nejezchleba**
17. 2. **Haně Petráškové**, Netolice, dcera **Emma Pejšová**
18. 2. **Lucii Kotrbové**, Drahonice, dcera **Sofie Krejčová**
19. 2. Bc. **Zuzaně Železné**, Písek, syn **Sebastian Železný**
19. 2. **Michaele Pechkové**, Zátaví, syn **Roman Vítek**
19. 2. **Petře Klasové**, Písek, dcera **Kateřina Klasová**
21. 2. Mgr. **Denise Havlové**, Písek, dcera **Beáta Havlová**
21. 2. Ing. **Lucii Jandové**, Prachatice, syn **Vladimír Filip**
22. 2. Bc. **Elišce Dudové**, Dobev, dcera **Barbora Dudová**
22. 2. **Tereze Kyliánové**, Blatná, dcera **Beáta Kyliánová**

VZPOMÍNÁME...

Dne 9. 2. 2021 opustil tento svět, po nerovném boji s největším nepřítelem současnosti, náš kamarád a souputník Jarda Vítů ve věku nedožitých 80 let.

100. oběť covidu v okrese Písek. Foto Láďa Teringl

Sportovec, velocipedista, lyžník, turista a především pak slušný a hodný člověk. Jeho optimismus, dobrosrdečnost a obětavost bude chybět nám všem kamarádům a známým. Jaroušku, budeš nám ty, i tvé křížaly, moc a moc chybět.

S úctou a s díky

Klub velocipedistů a Veterán-Ski Písek

Zemřeli:

Pohřební služba Habich

8. 2. **Jaroslav Klika**, Písek, *65 let*
11. 2. **Jan Bečvář**, Zlivice, *90 let*
12. 2. **Miroslav Pacholík**, Písek, *73 let*
13. 2. **Josef Hulala**, Písek, *44 let*
14. 2. Mgr. **Jana Kotrchová**, Písek, *74 let*
19. 2. **Václav Pokuta**, Protivín, *74 let*
21. 2. **Marie Mastná**, Rakovice, *89 let*
22. 2. **Pavel Bican**, Písek, *51 let*

Pohřební služba Městské služby Písek

15. 2. **Miluška Roková**, Písek, *89 let*
16. 2. **Juraj Oračko**, Písek, *84 let*
19. 2. **Jindřich Valvoda**, Písek, nedožitých *72 let*
20. 2. **Roman Chudožilov**, Zlivice, *55 let*

Pohřební služba Foitová – Vrba

9.2. **Jaroslav Vítů**, Písek, *80 let*
7. 2. **Júlia Tóthová**, Písek, *67 let*
15. 2. **Amálie Miková**, Písek, *92 let*
15. 2. **Josef Dvořák**, Oslov, *70 let*
16. 2. **Petr Svoboda**, Paseky, *73 let*
18. 2. **Helena Lánská**, Písek, *80 let*
19. 2. **Hana Svobodová**, Záhoří, *67 let*
20. 2. **Ludmila Roušalová**, Písek, *92 let*
20. 2. **Věra Posekaná**, Písek, *67 let*

MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK s.r.o.
POHŘEBNÍ SLUŽBA
MĚSTSKÉ SLUŽBY PÍSEK s.r.o.
NEPŘETRŽITÝ PROVOZ VČETNĚ VÍKENDŮ A SVÁTKŮ
Pohotovost 604 221 737
Lesní hřbitov - mobil 737 206 711
ZAJIŠŤUJEME KOMPLETNÍ SLUŽBY
Lesní hřbitov - kancelář 382 212 011
E-mail: hrbitovy@ms-pisek.cz
WWW: www.ms-pisek.cz
ZAJISTÍME OD EKONOMICKÝCH AŽ PO LUXUSNÍ POHŘBY
KLIENT MÁ PRÁVO VYBRAT SI POHŘEBNÍ SLUŽBU
JSME DRŽITELEM CERTIFIKÁTŮ

POHŘEBNÍ SLUŽBA
HABICH – Písek a okolí
od roku 1994
Budějovická 436 (vedle Jikastu)
Jeronýmova 312 (za hl. poštou)
www.pohrebnisluzbapisek.cz
e-mail: habich@habichps.cz
Tel. 382 213 541 – 382 224 477
Stálá služba SO, NE, svátky 606 627 983
ZNAK KVALITY

POHŘEBNÍ SLUŽBA
FOITOVÁ – VRBA
Písek a okolí
Harantova 415
ZNAK KVALITY
Stálá služba 24 hodin denně, též SO, NE a svátky
Tel. 382 218 021, 606 484 553, 606 759 109
e-mail foitovadana@seznam.cz www.pohreb-pisek.cz

SUDOKU:

Vaším úkolem je co nejrychleji doplnit tabulku číslicemi 1 až 9 tak, aby se žádná číslice v žádném sloupci, řádku, a ani v jednom z devíti čtverců o hraně 3 čtverečky neopakovala. Vlevo jednodušší, vpravo obtížnější.

	5				4			3
6				5	9		4	
	8	4					2	
4	1		2					7
			7		3	8		
7		3					9	
		2		3		4		1
1		9	5				3	
8	3			4		2		

3	5							
					7			9
			2		9	8	3	
			5				6	7
		8		7		9		
		1	9		2			
8		3				5		
	2	7		9			4	
			4	8				6

PÍSEK HUSITSKÝ A REBELSKÝ: Během husitských válek hrál Písek významnou roli na straně reformního hnutí. V srpnu 1419 byl vypálen zdejší dominikánský klášter. Často zde přebýval Jan Žižka. Město odmítlo uznat nového českého krále Zikmunda Lucemburského a stalo se pro léta 1419 až 1452 ***.... /tajenka/ ....*** Až pod hrozbou vojenské intervence se podřídilo správci království Jiřímu z Poděbrad...

Správné řešení zasílejte **do čtvrtka 4. BŘEZNA** e-mailem: ***redakce@piseckysvet.cz***, nebo **SMS: 704 369 155**, nezapomeňte uvést **jméno, adresu a telefon**! Vylosovaní výherci získají knihu z Nakladatelství Albatros.

POMŮCKA: AARHUS, ABD, AHOM, AKANT, ENNA, IE, OSNE, ULNA	KVALITA	ŘADA OSMI TÓNŮ		NUŽE	OTROK ARABSKÝ	BÝT NEMOCNÝ	SŮL KYS. OCTOVÉ	ŘÍMSKY 102	OSTROV V SOUOSTROVÍ OKINAWA		ZÁRUKA	ZBYTEČNĚ		INDICKÝ STÁT	ELEMENTÁRNÍ ČÁSTICE ATOMOVÉHO JÁDRA	ZN. OSMIA
HOVOROVÝ SOUHLAS			UNAVIT (VELKOU NÁMAHOU) / POKRM Z RÝŽE							KÓD SVATÝ KRYŠTOF A NEVIS			SOUHLAS / RUDNÉ DOLY (ZKR.)			
OBRATNÉ VÝKONY V GYMNASTICE										DÁNSKÝ PŘÍSTAV / OXID BORNATÝ						
SPZ KLATOV				DRCENÉ HMOTY / BANÁNOVÁ TEXTILNÍ VLÁKNA					PLEMENO PSA / NEMAJÍCÍ ŽÁDNOU HODNOTU							CEST. KANC. JIHOMORAV. KRAJE
ÚRODNÉ MÍSTO V POUŠTI					OBCHODNÍ AKADEMIE / ČÁST ŽALUDKU PŘEŽVÝK.			ČÁSTI DNŮ / ANGL. NEBO					ŘÍMSKÝCH 1051 / BOTY			
1. díl tajenky										OZVĚNA / ODBORNÉ ČLÁNKY				NÁZEV HLÁSKY R / ŠPATNÉ		
ŽÍNĚNKA PRO DŽUDO							INIC. STEVENSONA / JUDŮV SYN				HORIZONT / TŘÍDA (SLANG)					
	DOKONČIT MOTÁNÍ	NÁPADNÉ / BOTA DO SNĚHU						ODDĚLENÍ TECHNICKÉ KONTROLY / PŘELUD				LOKET / DRUHÁ TRÁVA NA LUKÁCH				
ZKR. DIVADLA SATIRY			ZN. ARSENU / DĚDINY			SOUPEŘI / MEZINÁRODNÍ KAMIONOVÁ DOPRAVA (ZKRATKA)									DOBROTA	JAK (KNIŽNĚ)
OKR. NÁRODNÍ VÝBOR				DOVEDNOST / ANGLICKY PRST NA NOZE			VZNÁŠETI SE / FRANCOUZSKÉ LIDICE							INIC. KOPERNÍKA / ITALSKY UMĚNÍ		
2. díl tajenky									DOMÁCKY ISABELA / JEDNOTKA STÁŘÍ ZEMĚ				HLUBOKÝ ŽENSKÝ HLAS / ANTICKÝ DRAMATIK			
STÁT V USA					OPOVÁŽLIVÉ / CUKRÁŘSKÉ PEČIVO					ODPOR / SEVEŘAN						
ZDE			NÁZEV HLÁSKY / SKŘÍTEK			ÉRA / NAHÝ LIDSKÝ MODEL					TVŮRCE / HASNICE					
AVŠAK				IN. VÝTVAR. DEJNEKY / ANGLICKY ČASNĚ				POLÉVKOVÝ KNEDLÍČEK / LIS				ZÁCHRANA (ZASTARALE) / KOULE NA ŘEMENU K LOVU				
ASTRONOM. DALEKOHLED									ŽIDOVSKÝ NÁBOŽENSKÝ UČITEL / ANGL. DUBEN					ZKR. ATLETICKÉHO KLUBU / ROSTLINNÝ ORNAMENT		
	BALENÍ	PÍSEMNÝ DOKLAD ZA ZBOŽÍ / ČARODĚJNICE								SUROVÁ NAFTA / AMER. VÁHOVÁ JEDNOTKA					FR. ŘEKA	STÁT V USA
ČÁST VOZŮ			ZKR. REZNÁ OCEL / PSOVITÁ ŠELMA			Konec tajenky / SÍDLO HORNÍ VOLTY										
TEXTILNÍ ROSTLINY							SRNEC / NÁRODNÍ SHROMÁŽDĚNÍ				ADAMOVSKÉ STROJÍRNY / NÁZEV HLÁSKY S					
NECUKERNÁ SLOŽKA GLYKOSIDŮ								KÓD JAZYKA ISLANDŠTINY				ITAL. SÍDLO				
LESKLÝ NÁTĚR				NĚM. PŘEDLOŽKA (Z)				SOUVISLÝ POROST NEOVOCNÝCH STROMŮ				SPOJ PROVEDENÝ ŠITÍM				